

சமம்

(உருவகக் கதைகள்)

செங்கதிரோன்

சமம்

(உருவகக் கதைகள்)

செங்கதிர் வெளியீடு
செங்கதிர்

30/10/2023

செங்கதிரோன் த.கோபாலகிருஷ்ணன்

வெளியீடு :

‘செங்கதிர்’ இலக்கிய வட்டம், மட்டக்களப்பு.

சமம்

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன் த.கோபாலகிருஷ்ணன்

இல.607, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு.

தொ.இல. 077 1900614

வகை : உருவகக் கதைகள்

மொழி : தமிழ்

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

முதற்பதிப்பு : ஜூன் 2022

பக்கங்கள் : X + 70

படிகள் : 300

விலை : 450/-

முன் அட்டை வடிவமைப்பு : மு. சசிகுமார்

உட்பக்க ஓவியங்கள் : க. ஆதித்தன்

அச்சாக்கம் : வணசிங்க பிரிண்டர்ஸ், மட்டக்களப்பு

Samam

Author : Senkathiron ©

Language : Tamil

1st Edition : June 2022

Pages : x + 70

Copies : 300

Price : Rs 450/=

Cover Designed : M. Sasikumar

Inside Art : K. Aathithan

Printed : Wanasinghe Printers, Batticaloa.

ISBN : 978-624-6177-03-4

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

தொன்மக்கதைகள் இன்றும் நீடித்து நிலைத்திருத்தலுக்குக் காரணம் அவற்றின் கதைப்பின்னலோடு இணைந்துள்ள உருவகப்பண்பு அல்லது குறியீட்டுப்பண்பு.

“பிட்டுக்கு மண் சுமந்த” தொன்மம், மேற்பரப்புக் கதைவிரிப்பில் நகைச்சுவை நிகழ்த்துகையையும், உருவக ஆழ்நிலையில் சமய மெய்யியல் உட்பொதிவையும் கொண்டுள்ளது. வாழ்வின் சுகத்தையும் துன்பத்தையும் சமநிலைப்படுத்தல், அதன் குறியீட்டுப் பொருளாயிற்று.

“உருவகக்கதை” என்பது, இணைந்த பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலை (ASSOCIATIVE REPRESENTATION) உட்பொதிந்த வடிவமாகும். தமக்குரிய கதை கூறும் எழுநடை (STYLE)த் தனித்துவத்துடன் செங்கதிரோன் இந்த இணைநிலை ஆக்கங்களைப் புனைந்துள்ளார்.

இவரது கதை சொல்லும் முறைமையில் மேற்பரப்பு (SURFACE)க் கருத்தும் ஆழ்நிலை (DEEPER)ப் பொருளும் குறுக்கீடுகள் அற்ற நீட்சி இருத்தல் தனித்துவமான கலைப்பதிவாகின்றது.

உளவியல் நிலையில் உருவகக் கதைகள் இருமனங்களையும் தழுவும் ஊடுருவற் செயற்பாடாக அமையும் பண்பு கொண்டது. மேற்பரப்புக் கருத்து நனவு மனத்துடனும், ஆழ்கருத்து நனவிலி மனத்துடனும் தொடர்புபட்டு நிற்கும். அந்த வலைப்பின்னலை உருவாக்கும் செறிவு பெற்ற மொழிக்கட்டமைப்பு செங்கதிரோனால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் ஒரு கவிஞராக இருப்பதனால் மொழித்தெரிவில் இடர் அற்ற நெகிழ்ச்சித்தன்மை காணப்படுகின்றது.

சமூகத்தின் பன்மைநிலை, கதை உள்ளீடுகளில் பன்மைத்து வத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது. தேய்வு இயம்பல் (CLICHE) அற்ற மொழி

யோடும், சம்பவங்களோடும் கதைகள் பின்னப்பட்டுள்ளன.

கதைகளின் வாசிப்புக்குரிய இலக்குமாந்தராகப் பாடசாலை மாணவரே அமைந்துள்ளனர். அதேவேளை வளர்ந்தோர் வாசிப்புக்குரிய அகற்சியையும் கதைகள் கொண்டுள்ளமையைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. இலக்குமாந்தரையும் மீறி விரிவாக்கம் பெறுதல் கலைப்படைப்புக்களுக்குரிய பொதுப்பண்பு எனலாம்.

அறிவூட்டல், ஆக்க வலியுறுத்தல், சமூகத்தின் எதிர்மறை இயல்புகளைத் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தல், சமூகப்பொறுப்புணர்ச்சியை நிலை நிறுத்துதல் முதலாம் பல்வேறு உள்ளடக்கங்களை மேல்நிறுத்திக் கதைகள் பின்னப்பட்டுள்ளன. வெறும் பொழுதுபோக்கு இன்பத்துடன் மட்டும் கட்டுப்பட்டிராது, உள்ளடக்கத்தில் ஊன்றிய கவனம் செலுத்தியிருத்தல், நூலாசிரியருக்குரிய சமூகப்பொறுப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தனிமனிதருக்குரிய அதீத தற்கதிர்ப்பு (EGO) ஏற்படுத்தும் அவலங்கள் பெரும்பாலான கதைகளிலே வெளிப்பாடுகொள்கின்றன. கருத்தியல் நிலையில் அவை கதைகளுக்குச் செறிவும் வலிமையும் கொடுக்கின்றன.

சுரண்டலின் இரு தளங்களும் கதைநிகழ்த்துகை வாயிலாகத் தரப்பட்டுள்ளன. ஆற்றலும் அதிகாரமும் மிக்கோர் மனித உழைப்பை மூர்க்கத் தனமாகச் சுரண்டுதல் ஒருதளம். அவர்களால் வகைதொகை யின்றி இயற்கை சூறையாடப்படுதல் மற்றையதளம். அவை வெகு நுண்ணிதாகக் கதைவடிவுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.

கதைகளிலே காணப்படும் பிறிதொரு சிறப்பு அளவுநிலை (SCALE) சார்ந்தது. சிறிய அளவு அலகுகளினால் பெரிய அலகு அளவுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திக்காட்டும் கதை நுட்பம் ஆசிரியரால் கையாளப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாணவருக்குக் கற்பித்தல் போன்ற அறிகை நுட்பத்துடன் கதைகள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த நுட்பம் வாசிப்புக்குரிய இலகுத் தன்மையை வளப்படுத்தியுள்ளது.

புனைகதை இயல் என்பது மிகவும் சிக்கலானதாகவும், தீவிர வளர்ச்சிக்கும் பரிசோதனைகளுக்குமுரிய துறையாகவும் நீட்சி கொண்டு வருகின்றது. பேசாதவற்றைப் பேசச்செய்தலும், தொன்மங்களை மானிடப்படுத்தலும், மாற்றுக்குறியீடுகளைத் தொடர்புபடுத்தலும் ஆவணப்படுத்தலுக்குத் தாவுதலுமான செயற்பாடுகள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

அத்தகைய பிரக்ஞையோடு நூலாசிரியர் மேற்கொண்ட ஆக்கமுயற்சி அலகுகள், சூழ்வீச்சுடன் நீள்கின்றன. ஆசிரியருக்கு எமது வாழ்த்துக்கள். ■

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

செங்கதிரோனின் 'சமம்' உருவகக் கதைகள் அவர் செழித்த இலக்கியப் பேராற்றலின் பதிவு.

'குட்டிக் கதைகள்' என்றும் 'மரபுக் கதைகள்' என்றும் அழைக்கப் படுகிறது குறுகிய இலக்கிய வடிவமான உருவகக் கதை.

'சிரித்திரன்' இதழில் நான் உருவகக் கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சிந்தனையாளர் சிவா அதனை 'மாத்திரைக் கதைகள்' என அழைத்தார்.

உருவகக் கதைகள் பிற இலக்கியங்களில் இருந்து வேறுபடும் இலக்கிய உருவாக்கமாகும்.

மாந்தனுக்கு வெளியே உள்ள அனைத்திலும் மாந்தனைக் காண்பது.

இறைவன் 'தூணிலும் உள்ளான் தூரும்பிலும் உள்ளான்' என்பது போலவே மாந்தன் 'புல்லிலும் உள்ளான் புழுவிலும் உள்ளான்' என்பது உருவகக் கதை.

மாடுகளும் ஆடுகளும், புறாக்களும், மயில்களும், கற்களும், முட்களும் உருவகக் கதைகளில் மாந்தனைப் போலவே பேசுகின்றன.

மாந்தனுக்கு வெளியே இருக்கும் மாந்தன் மாந்தனுக்கு உள்ளே இருக்கும் மாந்தனை நெறிப்படுத்துகிறான். ஆங்கிலம் உருவகக்கதைகளை 'Fables' என்னும் சொல்கொண்டு ஆள்கிறது.

'Fables' என்பதற்கு 'நன்னெறியைக் கற்றுத் தரும் குறுங்கதைகள்' (A Traditional Short Story that teaches a moral lesson) என்று 'ஆக்ஸ்போட்' ஆங்கில அகராதி குறிப்பிடுகிறது.

உருவகக் கதைகளின் மூலம் தமிழ்மண்ணில் நெடுங்காலமாக வழக்கில் உலவிவரும் பழமொழிகளே ஆகும்.

எந்த இலக்கியத்தையும் தமிழ் எவனிடமும் இரவல் பெற்றதில்லை.

முதல் உருவகக் கதைகளின் தொகுப்பாகக் கருதப்படும் 'ஈசாப்பின் கதைகள்' கி.மு 06ஆம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கர்களின் மொழியில் முளைத்த இலக்கியம் என்கிறார்கள்.

ஆனால், பழம்பெரும் இலக்கண நூலான கி.மு 8ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழர் தொல்காப்பியம் 'பழமொழி இலக்கணம்' சொல்கிறது. இப்பழமொழிகளே உருவகக் கதைகளின் மூல இலக்கிய வடிவம் என்பேன்.

'யானைக்கும் அடி சறுக்கும்'-

'வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதை'-

'காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு'-

'விளையும் பயிரை முளையில் தெரியும்'-

'வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படி'-

'வைரம் கொண்டே வைரம் அறுக்கலாம்'

பல்லாயிரம் இத்தகைய தமிழ்ப் பழமொழிகள் உள்ளே உருவகக் கதைகள் பரவிக்கிடப்பதைக் காணலாம்.

இலக்கியர் செங்கதிரோன் நெல்லையும் புல்லையும் புயலையும் வயலையும் காட்டையும் மேட்டையும் பேசவைத்து இவ்வகை இலக்கியமே படைத்துள்ளார்.

செங்கதிரோனின் உருவகக் கதைகளில் நாளை பழமொழிகளாகும் 'புதுமொழிகள்' பல செறிந்துகிடப்பதைப் பார்க்கிறேன்.

'பரஸ்பரம்' என்னும் உருவகக்கதையில் நான் காணும் நாளை பழமொழி ஆகும் புதுமொழி இதுதான்: 'தாங்குவான் தாங்கப்படுவான்'

'பலவீனம்' என்னும் உருவகக் கதையில் 'பெரிதென்று துள்ளாதே சிறிதென்று தள்ளாதே' என்னும் நாளை பழமொழியாகவல்ல புதுமொழி பளிச்சிடுகிறது.

'தொண்டு' என்னும் செங்கதிரோனின் உருவகக் கதையில்

'தொண்டு பெருமை கண்டு கொளாது' என்னும் நாளை பழமொழியாகும் புதுமொழி தொக்கி நிற்கிறது.

சடைத்த இலக்கியமாய்த் திகழ்கிறது செங்கதிரோன் படைத்த 'சமம்' இலக்கியம்.

இலக்கியர் நீலாவணனின் 'வேளாண்மை' குறுங்காப்பியத்தின் தொடர்ச்சியாய்ச் செங்கதிரோன் இயற்றிய 'விளைச்சல்' குறுங்காப்பியத்தில் செங்கதிரோனின் இலக்கியப் பேராற்றல் கண்டு முன்பே நான் சிலிர்த்திருக்கிறேன்.

திறல் மிக்க மீன்பாடும் தேனாட்டின் விறல் மிக்க இலக்கியராய்த் திகழ்கிறார் செங்கதிரோன்.

நிறைய அவர் எழுதவில்லை என்பதைக் குறை என நான் நினைவேன்.

பத்துச் சிறுகதைகள் மட்டுமே படைத்த பித்தன்தான் மட்டக் களப்பின் பழுத்த இலக்கியன் ஆனான்.

எனினும், இலக்கியர் செங்கதிரோன் எழுத வேண்டும் இன்னும் இன்னும் எனும் என் ஆசையை எனது அணிந்துரையில் இறக்கி வைக்கிறேன்.

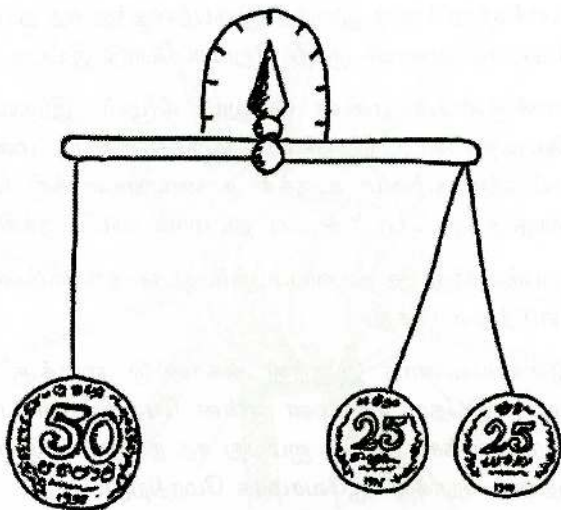
உருவக்கதைகளின் கரு மட்டுமல்ல இத்தொகுப்பு நூலில் இடம் பெற்றுள்ள அக்கதைகளை உருவாக்கிய செங்கதிரோனின் எழுத்து நடையும் உயர்வானதே.

முழுமை கொண்ட ஓர் இலக்கியப்படைப்பாய்ச் செழுமை கொண்ட இந்நூல் முகம் காட்டுகிறது. ■

உள்ளீடு

சுமம்	1
கவனம்	3
அவசரம்	6
தியாகம்	8
வீம்பு	10
சுபலம்	13
பரஸ்பரம்	15
நிறைகுடம்	17
சுயம்	19
தடுப்பு	21
தாயம்	23
மீறல்	25
வலை	27
பலவீனம்	29
பரிமாற்றம்	31
தம்பட்டம்	33
தெளிவு	35
புரிதல்	37
அழகு	39
தாய்மை	41
நட்பு	43

குண்டனை	45
வலி	48
இனம்	50
தொண்டு	53
சைம்மறறு	55
உழைப்பு	57
பாடம்	60
அறியாமை	63
சுபாவம்	65

சமம்

ஒன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை பின்னேரம் வீட்டில் வேலையொன்றும் இல்லாமல் சற்று ஓய்வாக இருந்தேன். காலாற நடந்து 'ரவுணு'க்கு போய் வரலாம் என்ற எண்ணமேற்பட்டது. சுவரிலே கொழுவியிருந்த 'சேட்'டையெடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வீட்டு முற்றத்திலிருந்து ஒழுங்கைக் குள்ளே இறங்கி பின் பிரதான பாதையில் ஏறி 'ரவுணை' நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

போகும் வழியில் என்னுடைய 'சேட்' 'பொக்கற்'றுக்குள் சத்தம் கேட்டது. காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு கவனித்தேன். இருவர் வாக்குவாதப்படும் இரைச்சல்.

"உண்ணை விட நான் பெறுமதியில் கூடியவன், ஆதலால் நீ எனக்கு கீழானவன்தான். திரும்பவும் சொல்கிறேன். மனதில் வைத்துக் கொள்."

‘பொக்கற்று’க்குள் இருந்த இருபத்தைந்து சத நாணயத்தைப் பார்த்து ஐம்பது சத நாணயக் குற்றி இறுமாப்போடு இப்படி எச்சரித்தது.

“எமக்குள்ளே என்ன மேலும் கீழும். இருவரும் ஒரே உலோகத்தினால்தானே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். மனிதன்தானே உலோகமாயிருந்த நம்மை உருக்கி நாணயங்களாக்கி வெவ்வேறு பெறுமதியைத் தந்து பெயர் சூட்டி நடமாட விட்டிருக்கின்றான்.”

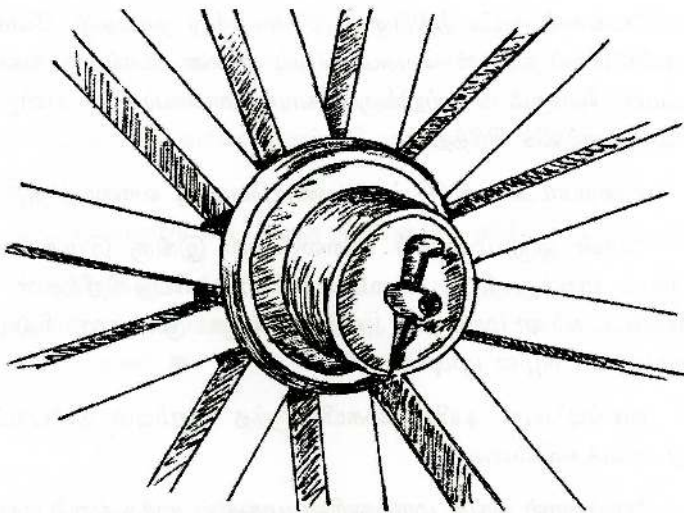
இருபத்தைந்து சத நாணயம் ஐம்பது சத நாணயத்தைப் பார்த்து இவ்வாறு எடுத்துரைத்தது.

“இளையவனாக இருந்து கொண்டு எனக்கு விளக்கம் சொல்கிறாயா? இதோ! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என்று கோபம் கொப்பளிக்கக் கூறிய ஐம்பது சத நாணயம் இருபத்தைந்து சத நாணயத்தை நோக்கி ஆவேசமாக மோதிற்று.

தொடர்ந்து இரு நாணயங்களும் ஒன்றோடொன்று டணார்! டணார்! என்று மோதி விழும் சத்தம். சண்டை உக்கிரமாகிற்று. சண்டையை நிறுத்த வழியென்னவென்று மண்டையைக் குடைந்தேன். நல்லதொரு தீர்வு மனதில் தோன்றிற்று.

வழியில் இருந்த கடைகுச் சென்று ‘பொக்கற்று’ க்குள் கிடந்த ஐம்பது சத நாணயக் குற்றியைக் கொடுத்து இரண்டு இருபத்தைந்து சத நாணயங்களாக மாற்றி மீண்டும் ‘பொக்கற்று’க்குள் போட்டேன்.

சத்தம் தானாகவே நின்றது. சண்டையும் இல்லை. சச்சரவும் இல்லை. ■

கவனம்

இரட்டை மாட்டுவண்டியோட்டப் போட்டி களை கட்டிற்று. பார்வையாளர்கள் கூட்டத்தின் கைதட்டலும், வாய்ச்சத்தமும் வாளைப்பிளக்க முன்னணியில் சென்று கொண்டிருந்த வண்டி மேலும் வேகமாக வெற்றிக் கம்பத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

மாடுகள் இரண்டும் வேகமாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடிக்கொண்டே தங்களுக்குள் உரையாடிக் கொண்டன.

“பார்த்தாயா! மக்கள் காட்டும் உற்சாகமும் ஊக்கமும் எம்மை நோக்கித்தான். நாம் இருவரும் இப்படி வேகமாக ஓடாவிட்டால் வெற்றிக் கம்பத்தை நெருங்க முடியுமா?”

இதனைச் செவிமடுத்த சில்லுகளிரண்டும்,

“உங்கள் ஓட்டத்திற்கு ஈடுகொடுத்து நாங்கள் வேகமாகச் சமுலாவிட்டால் நீங்கள் வேகமாக ஓடி என்ன பயன்? நாங்கள்தான் அடையப் போகும் வெற்றிக்குக் காரணமானவர்கள்” என்று ஒரே குரலில் சொல்லிச் சிரித்தன.

உரையாடலைக் கேட்ட வண்டியோட்டி வாயைத் திறந்தான்.

“நான் ஒரு மனிதன் மலைபோல் இங்கு இருக்கின்றேன் என்பதை மறந்துவிட்டா மமதையோடு பேசுகிறீர்கள். நான் இல்லாவிட்டால் ஏ! மாடுகளே! உங்களால் ஓட முடியுமா? சில்லுகளே! நீங்களும் தான் சமுல முடியுமா?”

வண்டியோட்டியின் கையிலிருந்த பிரம்பும் தன்பாட்டிற்கு விட்டு வைக்கவில்லை.

“என்னால் ஓங்கி மாடுகளின் முதுகில் சாத்துகிறபோதுதானே அவை வேகமாகக் கால்ளை எடுத்து வைக்கின்றன. நான் இல்லாமல் வெறுங்கைகளால் வீசி, மாடுகளை ஓட்ட முடியுமா? வெற்றியில் எனக்கும் தான் பங்குண்டு” என்றது.

முழு உரையாடலையும் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அச்ச அமைதியாகச் சொன்னது.

“என்னை மறந்து விட்டு எல்லோரும் பேசுகிறீர்களே!”

அச்சின் கூற்றை எவரும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

வெற்றிக்கம்பத்தை எட்ட இன்னும் சிறிய இடைவெளிதான் இருந்தது.

“ஐயோ!” பார்வையாளர்கள் அனைவரும் ஒருமித்து ஓலமிட்டார்கள்.

அந்தோ! ஓட்டப்பாதையின் ஓரத்தில் வண்டி குடை சாய்ந்து விட்டது. குடை சாய்ந்த வண்டியைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடிற்று.

வண்டி நிலத்திற் சரிந்து கிடந்தது. சில்லொன்று அப்பால் வீசப்பட்டுக் கிடந்தது. மாடுகளிரண்டும் கால்கள் பின்ன வெருண்டு கொண்டு நின்றன. வண்டியோட்டியின் கையிலிருந்த பிரம்பு இரண்டு

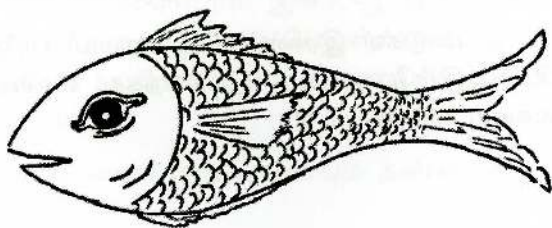
துண்டாய் முறிந்து ஒரு மூலையில் முனகியது. விழுந்த வண்டியோட்டி ஒருவாறாகத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு எழும்பி நொண்டிய வண்ணம் மெல்ல மெல்ல நடந்து கடையாணியைத் தேடினான். நிலத்திற் கிடந்த கடையாணி வண்டியோட்டியைப் பார்த்துக் கேளாமற் கேட்டது.

“நான் கழன்று விட்டதை நீங்கள் கவனிக்கவேயில்லையே!”

மாடுகள் இரண்டும் ஆளையாள் பார்த்து அசடு வழிந்தன. பிரம்பு இப்போது பேசாமற் கிடந்தது. வண்டியோட்டி தலையிலே கையை வைத்தான். ■

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

அவசரம்

நீருக்குள் தூண்டிற் கயிற்றில் தொங்கிய புழுவை ஆவல் மீதூர அவசரமாக அணுகியது மீன்.

“நில்! இரையென்று எண்ணி என்னில் மறைந்திருக்கும் தூண்டிலில் நீ மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறாய்”. மீனைப் பார்த்து புழு எச்சரித்தது.

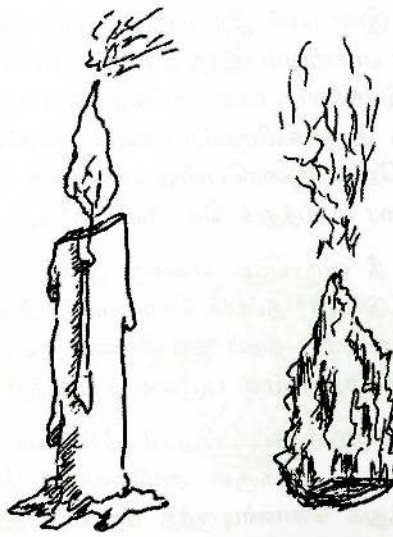
“உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்னை எச்சரிக்கிறாயா? உன்னைத் தப்பவிடப் போவ தில்லை!” என்றபடி மீன் மேலும் புழுவை நெருங் கிற்று.

“ஏய்! நான் சொல்வதைக் கேள். என்னுயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியம் இப்போது எனக் கில்லை. மீனவன் என்னைப் பிடித்துத் தூண்டிலில் கொழுவியபோதே நான் குற்றுயிராகிவிட்டேன். என் உடல் சிதைக்கப்பட்டுவிட்டது. உயிர் ஊசலாடிக்

கொண்டிருக்கிறது. இனி நான் இறப்பது நிச்சயம். ஆனால் என்னைக் கொண்டு உன்னை ஏமாற்றும் இந்த மனிதச் செயலை நான் வெறுக்கிறேன். என்னால் இன்னொரு உயிர் மாய்வதற்கு மறைமுகமாகவேனும் நான் உடந்தையாக இருக்கவிரும்பவில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை உன்னை எச்சரிக்கிறேன். இரையென்று என்னைக் கொத்தி விழுங்கி வீணாக உன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளாதே” புழு புத்தி கூறிற்று.

“கேவலம்! நீ ஒரு புழு. எனக்கு இரையாகப் போகிறவன் எனக்குப் புத்திபுகட்டுவதா? தப்பிக் கொள்வதற்குத் தந்திரம் போடும் உன் வார்த்தைகளை நம்ப நான் தயாரில்லை” என்று கூறிய மீன் புழுவின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் புழுவைப் பாய்ந்து கவ்வியிழுத்தது.

தூண்டிற் கயிற்றில் கட்டப்பட்டு நீரின் மட்டத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த மிதவை நீருக்குள் அமிழ்வதை மேலே கரையில் இருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்த மீனவன் தூண்டிற் கம்பை உயர்த்தி வேகமாக மேலே இழுத்தான். தூண்டில் தொண்டையில் கொழுவிய மீன் கயிற்றுடன் மீனவனின் தலைக்கு மேலால் சென்று தரையில் கிடந்து துடித்து. ■

தியாகம்

கடையொன்றினுள் அலுமாரித்தட்டில் மெழுகுதிரியும், கற்பூரமும் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. மெழுகு பக்கத்திலிருந்த கற்பூரத்திடம் பின்வருமாறு கதை அளந்தது.

“உலகில் பெரிய தியாகி யார் தெரியுமா? நான்தான். என்னையே உருக்கி ஒளி கொடுப்பவன் நான். ஆதலால் நானே உலகில் பெரிய தியாகி.”

“என்ன சொல்லுகிறாய். நீ பெரிய தியாகியா? எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது” என்று ஏளனச் சிரிப்பொன்றைச் சிந்தியது கற்பூரம்.

“உன்னை உருக்கி ஒளி கொடுக்கின்றாய் என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் நீ அழிந்து விடவில்லையே. உருகினாலும் மீண்டும் ஒரு பகுதி உறைந்து மெழுகாக மாறிவிடுகின்றாய். ஆனால் என் வாழ்கையைப் பார். என்னை எரித்துத்தான் தீபம் ஏற்று

கிறார்கள். நான் பதங்கமாகிவிடுகிறேன் அல்லது எரிந்து கரியாகப் படிந்து விடுகிறேன். ஒளி கொடுப்பதற்காக முற்றாகவே என்னை அழித்துக் கொள்ளும் நான் பெரிய தியாகியா? அல்லது உருகினாலும் மீண்டும் உயிர் பெற்றுவிடுகிற நீ பெரிய தியாகியா?” என்று வாதிட்டது.

“தியாகத்திற்கு உதாரணமாகக் கற்பூரத்தை எவரும் காட்டவில்லையே. தியாகத்திற்கு உவமையாக என்னைத்தானே எல்லோரும் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள்.” மெழுகு தன் பெருமையை மீண்டும் பீத்திற்று.

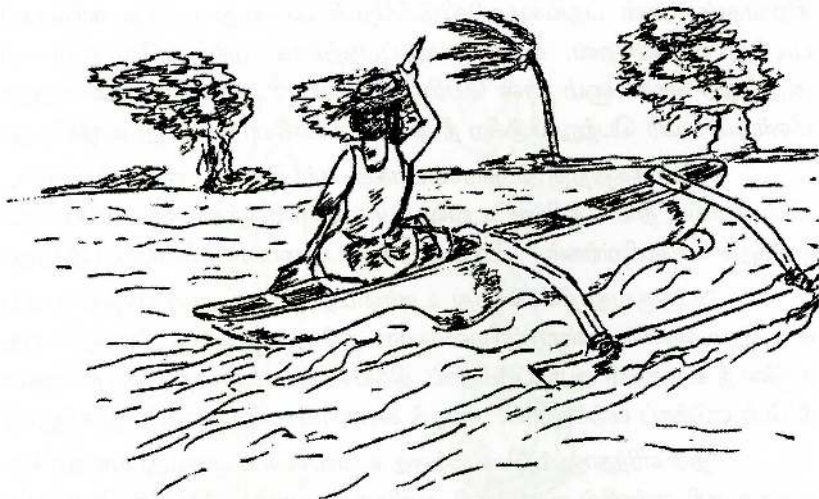
“உருகுவது நீயென்பது உண்மைதான். ஆனால் எரிந்து சாம்பலாவது உன்னில் உள்ள திரியல்லவா? திரி பற்றத் தொடங்குகிறபோது தானே நீ உருகவே ஆரம்பிக்கிறாய். திரியின் தியாகத்தைத் திருடியல்லவா நீ பேர் எடுக்கப் பார்க்கிறாய்.” சற்றுக் காராசாரமாகவே வாதிட்டது கற்பூரம்.

“திரி எரிந்தாலும் வெப்பத்தை உள்வாங்கி உருகுவது நான்தானே. நான் உருகி என்னில் ஒரு பகுதி ஆவியாகி மாறித்தானே திரி தொடர்ந்து எரிகிறது. ஆதலால் நானே தியாகி” என்று பதில் கூறிய மெழுகு “என்ன நான் சொல்வது சரிதானே. கற்பூரத்திற்கு நீயே இதனை எடுத்துச் சொல்” என்று திரியைக் கேட்டுக் கொண்டது. திரி ஒன்றும் பேசவில்லை.

கற்பூரமும் விடவில்லை. “முற்றாகவே எங்களை அழித்துக் கொள்ளும் என்னையும் திரியையும் விட பகுதியாகவே உன்னை அழித்துக் கொள்ளும் நீ எப்படி பெரிய தியாகியாகி விட முடியும். திரியைத்தான் கேட்டுப் பாரப்போமே!” என்று கூறித் திரியைத் தன் பக்கம் சாட்சிக்கு அழைத்தது கற்பூரம்.

திரி இப்போதும் ஒன்றும் பேசவில்லை. இவ்வுரையாடலை உன்னிப்பாகக் காது கொடுத்த கடைக்காரன் “உண்மையில் தியாகம் செய்தவன் தன்னைத் தியாகி என்று அழைப்பதிலும் அழைக்கப் படுவதிலும் அக்கறை கொள்ளமாட்டான். அத் தியாகத்தை வேறொருவர் திருடிப் பேர் எடுத்தாலும் அதனைப் பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாது அமைதியாகவே இருப்பான். தியாகம் என்பது கடமை. அதனைப்பறிவது பீத்திக் கொள்வதற்கும் பேரெடுப்பதற்காகவும் அல்ல. தியாகத்தையே தியாகம் செய்வது மாதியாகம். திரியைப் பாருங்கள் தெளிவடைவீர்கள்”. என்று மெழுகுக்கும் கற்பூரத்திற்கும் அறிவுரை பகின்றான்.

மெழுகு, கற்பூரம் இரண்டும் திரியைத் திரும்பிப் பார்த்தன. திரி அப்போதும் எந்தச் சலனமுமில்லாமல் அமைதியாகவே இருந்தது. ■

வீம்பு

வாவிக் கரையோரம் மரத்தில் கயிற்றினால் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த தோணியின் முடிச்சை அவிழ்த்து நீரில் தள்ளி இறக்கினான் படகோட்டி (மீனவ) மனிதன். காலநிலை சீராக இருந்தது. காற்று அளவாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. படகோட்டி இருக்கையில் அமர்ந்து தோணியின் இருபக்கமும் துடுப்புகளால் வலிக்கத் தோணி நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு வாவியின் ஆழமான மையப்பகுதியை நோக்கி வேகமாக விரைந்தது. நீர் தனக்கு வழிவிடுவதைக் கண்ட தோணிக்குத் தலை சற்றுக் கனத்தது. நீரை வலிந்து வம்புக்கிழுக்க எண்ணிய தோணி நீரைப் பார்த்துப்,

“பார்த்தாயா? உன்னைக் கிழித்துக் கொண்டு நான் போகும் பயணத்தை. நான் வந்தால் எனக்கு

மரியாதையாக வழிவிட வேண்டும் என்பது உன் கடமையாகிவிட்டது” என்றது.

“மீனவன் துடுப்புக்களால் வலிக்கிறான். காற்றும் துணை செய்கிறது. நானும் வழிவிடுகிறேன். நீயும் பயணிக்கிறாய். இதில் உனக்கு மட்டும் என்ன தனியான பெருமை வேறு” என்று நீர் அமைதியாகப் பதில் சொன்னது.

“காற்றின் துணையில்லாமல் நான் பயணிக்கமாட்டேன் என்கிறாயா? அதற்குத்தானே படகோட்டி மனிதன் இருக்கிறான். துடுப்புக்கள் இருக்கின்றன. என்னை உருவாக்கியவன் அவன்தானே. காற்று என்ன பெரிய ஆளா?” என்று சும்மாயிருந்த காற்றை வீணே கொழுவி வம்புக்கிழுத்தது தோணி.

காற்று, “ஏய் தோணியே! வார்த்தைகளை அளந்து பேசவும். அவசியமானவற்றைப் பேசவும் பழகிக் கொள். வீண் பேச்சுப் பேசாதே. உனது வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை நீருக்குள்ளேயே கழிக்கப் போகிறவன் நீ. நீரில்லாவிட்டால் உனது தேவையும் இல்லை. நீருடன் நல்ல உறவை வைத்துக்கொள். அதுதான் உனக்குப் பயன் தரவல்லது. உனது பயணத்திற்கு நீர் மட்டுமல்ல நானும்தான் உதவுகிறேன். இவற்றை மறந்து பேசாதே. இப்படியான பேச்சுக்களினால் நீயும் துன்பத்தை விலைக்கு வாங்குவது மட்டுமல்ல உனது எசுமான் மனிதனையும் அல்லவா ஆபத்தில் மாட்டிவிடப் போகிறாய்” என்று புத்தி புகட்டியது.

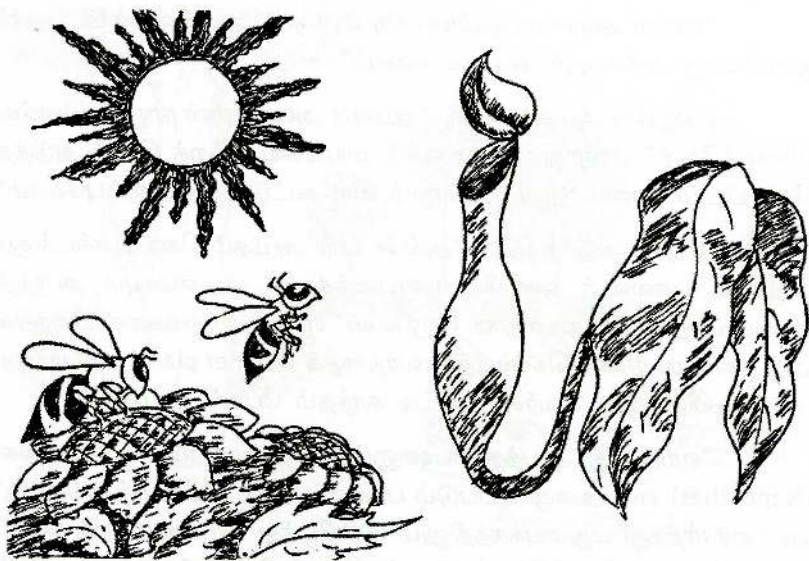
பின்பு நீரும் காற்றும் படகோட்டியைப் பார்த்து “தோணியை உருவாக்கியும் ஓட்டியும் வருகிற நீதானே அதற்கு எசுமான். எனவே தோணிக்குப் புத்தி சொல்லிச் சரியாக வழிநடாத்துவதும் உனது கடமையல்லவா! தோணியின் வீம்புப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு நீயும் சும்மா வாய் மூடி மௌனமாக இருக்கிறாயே?” என்று ஒருமித்துக் கூறின.

படகோட்டி மனிதன் இப்பேச்சுக்கள் எதுவும் காதில் கேளாதவன் போல் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டு தனது இருக்கையில் இருந்து எழுந்து நின்று மீன்களைப் பிடிக்கும் நோக்கில் வலையை எடுத்து

வீசத்தொடங்கினான். தோணி நீரையும் காற்றையும் நோக்கிக்
கைகொட்டி ஏளனமாகச் சிரித்தது.

தோணியின் ஏளனச் சிரிப்பு ஓய்ந்து சிறிது இடைவேளைக்குப்
பின் நீரும், காற்றும் காதுக்குள் குசுகுசுத்தன. சற்று நேரத்தின்பின்
திடீரென்று காற்று பலமாக வீசத் தொடங்கிற்று. வாவியில் நீரலைகள்
எழுந்து தோணியை முட்டி மோதின. நேரம் செல்லச் செல்ல காற்றின்
வேகம் அதிகரித்துப் புயல் ஆக அடிக்க ஆரம்பித்தது. படகோட்டி
படகில் நின்று தள்ளாடினான். நீரலைகள் உயர எழுந்து தோணிக்குள்ளும்
நீர்புக ஆரம்பித்தது. படகோட்டியால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அந்தோ! படகு குப்புறக் கவிழ்ந்தது. படகோட்டி நீரில்
தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான். நீரும் காற்றும் ஆளை ஆள் பார்த்து
அர்த்தபுஸ்டியுடன் அமைதியாகச் சிரித்தன. ■

சபலம்

இருள் விலகி ஒளி படரும் காலை வேளை. அந்தச் சதுப்புநில ஆற்றங்கரையோரமாகப் பலவகை மரங்களும் செடி கொடிகளும் மண்டிக் கிடந்தன. பசுமையான அப்பச்சை மேடையெங்கும் பலவித வர்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் பூத்திருந்த பல வகையான பூக்கள், நாயகனாம் ஞாயிறை வரவேற்று நர்த்தனம் புரிந்துகொண்டிருந்தன. பலவகைச் சிறுவண்டினங்களும் சிறகுடைப் பூச்சிகளும் தேனீக்களும் படைபடையாக வந்து நர்த்தனமிடும் பூ நங்கைகளுக்கு 'ரீங்காரம்' இசைத்து நட்டுவாங்கம் செய்து கொண்டிருந்தன. மலருக்க மலர் தாவி மது உண்டும் களித்தன. அங்கே அடுத்தடுத்து வந்த இரு தேனீக்கள் மலருக்கு மலர் மாறி அமர்ந்து அம்மலர்கள் சிந்திய மதுவை மாந்திக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு தேனீ அடுத்த தேனீயைப் பார்த்துக் கூறிற்று,

“என்ன அருமை, ஒவ்வொரு மலரும் மதுக்கிண்ணம். அதன் ஒவ்வொரு அங்கமும் அமுதக் கலசம்”

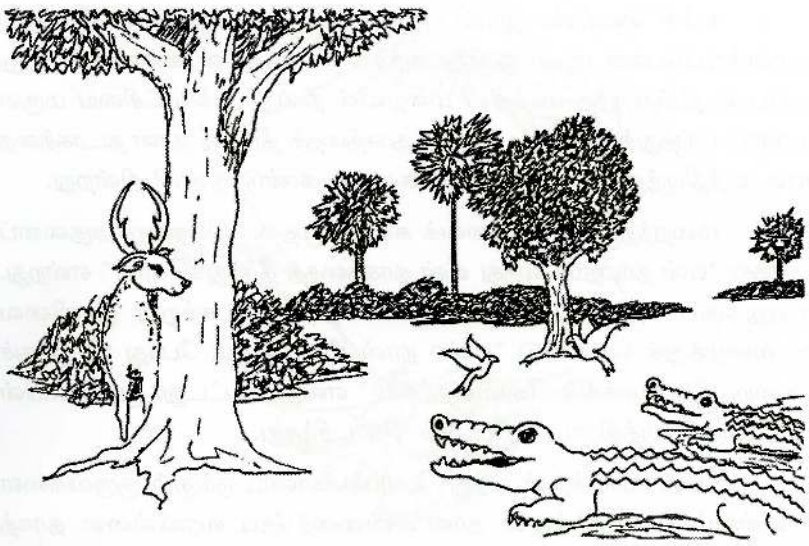
பதிலுக்கு அடுத்த தேனீ, “ஆமாம்! அதைத்தான் நானும் சொல்ல நினைத்தேன்” என்றது. மது உண்டு மயங்கிய மற்றத் தேனீ அடுத்த தேனீயிடம் சொல்லிற்று, “போதும் வா! கூட்டுக்குத் திரும்புவோம்”

அதற்கு அடுத்த தேனீ “அங்கே பார்! அமுதம் கொட்டிக்கிடக்கும் அழகை, பகலவன் ஒளியில் பளபளக்கிறது. அதனையும் அருந்தி அனுபவித்துவிட்டுத்தான் நான் வருவேன்” என்று ஆற்றங்கரையோரத்தில் அழகு காட்டி நின்ற கெண்டித்தாவரத்தைக் (Pitcher plant) காட்டிற்று. கெண்டியின் மூடி கவர்ச்சி காட்டி காந்தம் போல் இழுத்தது.

“ஏய்! அது ஆபத்தான ஊனுண்ணித் தாவரம். ‘நெப்பந்திசு’ (Nepenthes) என அழைக்கப்படும் பானைச் செடி. கிட்ட நெருங்காதே” என எச்சரித்தது மதுமயக்கத்திலும் மதியிழந்து விடாத மற்றத் தேனீ. ‘மழைக்கால இருட்டென்றாலும் கொப்பிழக்கப்பாயாத மந்தி’ போலும் அது.

“இல்லை உனக்கு மது மயக்கம். நீ விரும்பினால் கூட்டுக்குத் திரும்பு. நான் தாமதித்தே வருவேன்” என்று கூறி பதிலுக்குக் கூட காத்திராமல் பறந்துசென்று பானைச் செடியின் வாயின் விளிம்பில் அமுதம் அருந்தும் அடங்காத ஆசையோடு அமர்ந்தது அடுத்த தேனீ. கெண்டியின் வாயின் விளிம்புகளில் இருக்கும் நரம்புகள் கொண்டிருக்கும் சுரப்பிகள் அமுதத்தைச் சுரந்து கொண்டிருந்தன. அதை அருந்திய அந்தத் தேனீ ஆசை இன்னும் அடங்காமல் கெண்டியின் கழுத்துப் பகுதிக்குக் கீழேயும் உட்புறத்தில் கால் வைத்தது. அப்பகுதி வழக்கும் தன்மையுள்ள மெழுகால் மூடப்பட்டிருந்தது. அந்தோ! அதில் வழக்கிய தேனீ கெண்டியின் வயிற்றுப் பகுதியின் அடியிலுள்ள திரவத்தினுள் போய் விழுந்தது. மீண்டும் அத்தேனீ மேலெழுந்து வரமுடியாதபடி கெண்டியின் உட்கவரில் இருந்த மயிர்க்கலங்கள் கீழ் நோக்கிய திசையில் மூடி வழியை அடைத்தன. இனியென்ன?

திரவத்திலுள்ள புரதப்பிரி நொதியங்கள் தேனீயின் உடலிலுள்ள புரதங்களை ‘அமினோவமிலங்களாக’ மாற்ற அவை கெண்டியால் உறிஞ்சப்படும் செயற்பாடு ஆரம்பமாகிற்று. ■

பரஸ்பரம்

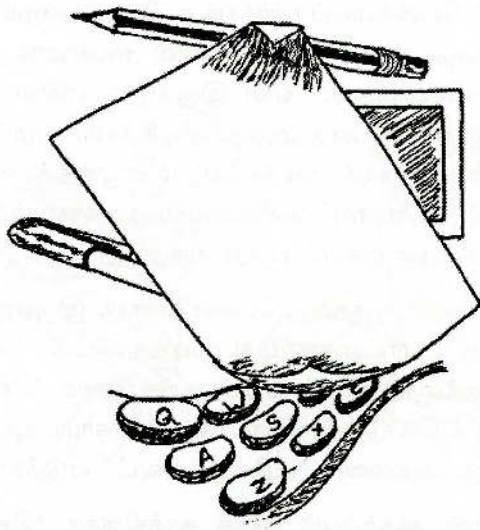
அந்தப் பரந்த சரணாலயத்தின் ஒரு புறத்தே அமைந்திருந்தது அந்தச் சிறு தடாகம். காட்டு விலங்குகளின் தாகத்தைத் தீர்க்கும் அத் தடாகத்தில் முதலைகளும் முகாமிட்டிருந்தன. ஒருநாள் உச்சி வெயில் பொழுது, தடாகத்தின் கரையெங்கும் வெளியை நோக்கி வாயைப் பிளந்தபடி முதலைகள் படுத்துக் கிடந்து அரைவாசிக்குமேல் உடம்பு நீருக்கு வெளியே யும் வால்ப்பகுதி நீருக்குள்ளேயுமாக வெயில் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. வட்டத்தாம்பாளம் ஒன்றிற்கு சுற்றி பூ 'டிசைன்' போட்டோமாதிரியிருந்தது அக்காட்சி. முதலைகளின் பிளந்த வாய்க்குள் ஒருவகைச் சிறு குருவிகள் உள்ளே போவதும் வெளியே வருவதுமாய் உறவு கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தன. முதலைகளும் தாராளமாக அவைகளுக்கு அனுமதி அளித்திருந்தன.

உச்சி வெயில். இரவி எரித்துக் கொண்டிருந்தான். மேய்ந்து களைத்துப்போன மான் ஒன்று அந்தத் தடாகத்தின் கரைக்குச் சற்று அப்பால் நின்றிருந்த மரத்தின் மறைவில் நின்று அக்காட்சியை மருள மருளப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தாகத்தைத் தீர்க்கத் தான் தடாகத்தை நாடி வந்திருந்தபோதும் முதலைகளைக் கண்டு தள்ளி நின்றது.

மறைந்து நின்ற மாணைக் கண்ட முதலையொன்று அதனைப் பார்த்து “ஏன் தாமதம்; வந்து உன் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்” என்றது. மானுக்குப் புரிந்தது முதலையின் நோக்கம். சற்றுத் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு “ஏன்? நான் நீர் பருகும் போது இழுத்துச் சென்று இரையாக்கிக் கொள்வதற்கா?” என்று கேட்டது. முதலையின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் மேலும் தொடர்ந்தது.

“உன் வாய்க்குள் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் குருவிகளை நீ ஒன்றும் செய்வதில்லை. நான் உன்னைத்தேடி வரவில்லை. தாகத் திற்காக நீர் குடிக்கவரும் எங்களை ஏன் இரையாக்கிக் கொள்கின்றாய். உன் வாய்க்குள் தாமாகவே நுழைந்து கொத்தி விளையாடும் அக்குருவிகளை நீ உணவாக்கிக் கொள்ளலாமே. எங்களை விட்டுவிடு” என்றது. அதற்கு முதலை உலகம் தெரியாமல் பேசுகிறாய். குருவிகள் எனக்கு உதவுகின்றன. எப்படித்தெரியுமா? எனது வாய்க்குள் நுழைந்து எனது பற்களின் இடுக்கிலே இருக்கும் இறைச்சித் துண்டுகளைக் கொத்தியெடுத்து உண்கின்றன. அது எனக்குச் சுகமாக இருக்கிறது. குருவிகளுக்கு இறைச்சியின் எச்சங்கள் இரையாகின்றன. மேலும் அக்குருவிகள் சிறியவை. எனது பசிக்குக் காணாது. அதனால் அவைகளைத் தன்பாட்டில் தாராளமாக விட்டுவிடுகிறேன். மட்டுமல்ல அவை சிறகடித்து வாயின் உள்ளேயிருந்து வெளியே பறக்கும் சில சந்தர்ப்பங்களில் எங்கள் எதிரியின் வரவைக்கூட எங்களுக்கு எதிர்ப்பு கூறுகின்றன. இதனால் ஒருவருக்கொருவர் உதவிக் கொண்டிருக்கிறோம். உன்னால் எனக்கு இரையாவதைத் தவிர வேறு என்ன நன்மை கிடைக்கிறது. வேறொன்றும் இல்லையே? அப்படியிருக்கும்போது உன் உயிரில் எனக்கு ஏன் அக்கறை?” என்றது.

மானுக்கு இப்போதுதான் உலக நடைமுறை உள்ளத்தில் உறைத்தது. ■

நிறை குடம்

கல்லூரியில் 3 ஆம் தரத்தில் படிக்கின்ற அந்தச் சிறுவன் தனது பயிற்சிக் கொப்பியில் பென்சிலால் ஒரு பந்தியை எழுதி முடித்தான். பென்சிலுக்குப் பெருமை தாங்க முடியவில்லை. சத்தமிட்டுச் சொன்னது “எனது எழுத்துக்களை எல்லோரும் பாருங்கள். எவ்வளவு தெளிவாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன. நான் இல்லாவிட்டால் எழுதத்தான் முடியுமா? கல்விதான் வளருமா?” என்றது. சிறுவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து மேசையில் தாளை வைத்துப் பேனாவினால் 10 ஆம் தரத்தில் படிக்கின்ற சிறுவனின் தமையன் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். பென்சில் பெருமைப் பட்டுப் பேசியதைக் கேட்ட பேனா சிரித்து விட்டு “என்னுடைய எழுத்துக்களை விடவா உன்னுடையவை அழகானவை. சும்மா விடயமறியாது வீண் பெருமை

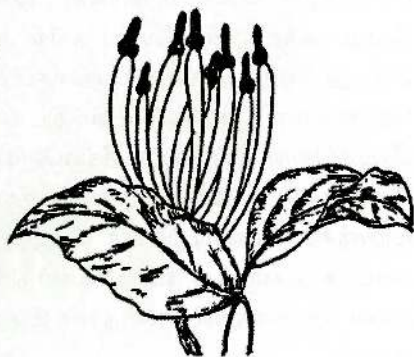
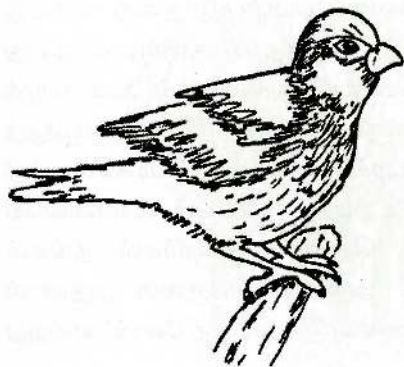
பேசாதே” எனப் பென்சிலைப் பார்த்துக் கூறியது. அறையின் மூலையில் இவர்களின் தந்தையார் அமர்ந்து தட்டச்சில் அவசரமாக ஒரு கடிதத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார். “ஏய்! இருவரும் என்ன பேசுகிறீர்கள். நான் ஒருவன் இங்கிருப்பதை மறந்து விட்டீர்களா? முட்டாள்தனமாக வாதிகிறீர்கள். என்னால் அடிக்கப்படும் எழுத்துக்களை இருவரும் வந்து பாருங்கள். எவ்வளவு தெளிவாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன” தட்டச்சு தன் பெருமையைப் பறை சாற்றிற்று.

குடும்பத்தில் மூத்தவள் பெண்பிள்ளை. இருவருக்கும் அக்கா. க.பொ.த(உயர்தர) பரீட்சை எழுதி முடித்துவிட்டு ‘கொம்பியூட்டர்’ படிக்கிறாள். தந்தை அவள் படிப்பதற்காகவும் ‘கொம்பியூட்டர்’ ஒன்றும் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். அவள் கொம்பியூட்டரில் கடிதம் ஒன்றை அடித்து அதனைப் “பிரின்ட் அவுட்” எடுத்தாள்.

இதுதான் சந்தர்ப்பம் எனக் காத்திருந்த “கொம்பியூட்டர்” தலையை நிமிர்த்திப் பேனா, பென்சில் தட்டச்சு ஆகியவற்றை ஒரு தரம் அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டு “நீங்கள் மூவரும் முட்டாள்கள். எனது எழுத்துக்களே தெளிவானவை, அழகானவை, நேர்த்தியானவை. என்னைத்தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். நிலைமை இப்படி இருக்கையில் நீங்கள் பெருமைப்பட என்ன இருக்கிறது” என்றது.

இவர்களின் எல்லா வாதங்களையும் காதில் கேட்டுக் கொண்டு மேசையில் பேசாது இருந்த தாள் “வீணே தம்பட்டம் அடிக்கிறார்கள். நான் இல்லாவிட்டால் பென்சிலோ பேனாவோ எதில் எழுதுவது தட்டச்சோ அல்லது கொம்பியூட்டரோ எவ்வாறு எழுத்துக்களை அச்சில் வெளிப்படுத்தவது” என்று நினைத்துக் கொண்டது.

அப்படியே நினைத்துக் கொண்டாலும் வாயே திறக்காது அமைதியாகச் சலனமற்றுக் கிடந்தது தாள். ■

சயம்

குருவி கூடுகட்டி வாழ்ந்த மரக்கிளை யொன்றில் 'ஓட்டுண்ணி'த் தாவரமான குருவிச்சையும் வாழ்ந்தது. ஒருநாள் குருவி குருவிச்சையைப் பார்த்து பேச்சுவாக்கில் "ஏன் நீங்கள் இந்த மரத்தை மட்டுமே நம்பி மரத்தில் மட்டுமே தங்கி வாழ்கின்றீர்கள்." என்று கேட்டது.

குருவியின் பேச்சு குருவிச்சைக்குத் தன்னைக் குத்திக்காட்டுவதாகப்பட்டது. "குருவியே! நான் மட்டுமா இந்த மரத்தை நம்பி வாழ்கிறேன். நீயும் அப்படித்தானே. மரக்கிளைகளில்தானே நீயும் உன் இனமும் கூடுகட்டி வாழ்கின்றீர்கள். அவை தருகின்ற பூ, காய், பழங்களில்தானே உங்கள் உணவையும் தேடிக்கொள்கின்றீர்கள். அப்படியிருக்கும்போது என்னில் மட்டும் ஏன் குறை காண்கிறாய்?" எனக்

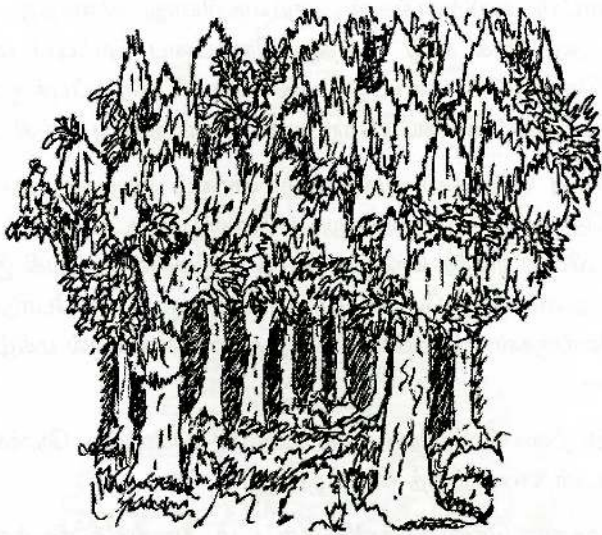
குருவிச்சை பதில் கூறிற்று.

‘நான் உங்களைக் குறை கூறுவதற்காக இதனைக் கூறவில்லை. கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஒன்றைப் பயன்படுத்துவது என்பது வேறு. அந்த ஒன்றிலேயே தங்கி அந்த ஒன்றையே சுரண்டி வாழ்வது என்பது வேறு. நாங்கள் மரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றோம். உயிர்வாழத் தேவையான உணவைப் பல இடங்களுக்கும் பறந்து திரிந்து உழைத்துத் தேடிக்கொள்கின்றோம். நீங்களோ மரக்கிளைகளில் ஓட்டிக்கொண்டு மரம் தான் உயிர் வாழ்வதற்காக உற்பத்தி செய்யும் உணவையே உறிஞ்சிச் சுரண்டி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சுயமாக உழைத்து வாழவேண்டும். அதுதான் பெருமை. அதனால் நல்ல நோக்கத்தில்தான் நான் இதனை எடுத்துக் கூறினேன்’ என்றது குருவி.

“எப்படி வாழ வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். எனக்கு நீ சொல்லித் தரவேண்டிய அவசியமில்லை. உனது வேலையை நீ பார்” என்று குருவிச்சை கோபத்துடன் கூற அதன் பின் குருவி மெளனமாகி விட்டது.

காலம் கழிந்தது. ஒரு நாள் திடீரென்று காற்று பலமாக வீசிப் பின் புயலாக உருவெடுத்தது. புயலின் வேகத்தில் மரத்தில் குருவிச்சை படர்ந்திருந்த கிளை ஒடிந்து தரையிலே வீழ்ந்தது. குருவியின் கூடும் பிச்செறியப்பட்டு நிலத்திலே கிடந்தது.

சில நாட்களில் குருவி மரத்தின் வேறொரு கிளையில் புதிய கூடொன்றைக் கட்டி வாழத்தொடங்கிற்று. குருவிச்சை பட்டுப்போய் தரையில் சருகாகக் கிடந்தது. ■

தடுப்பு

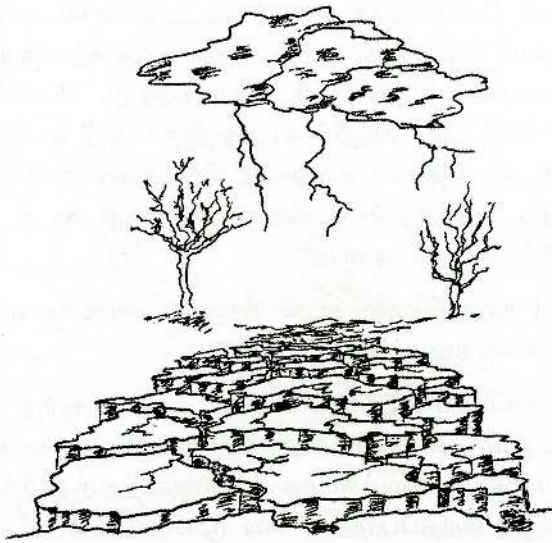
சேனைப்பயிர்ச் செய்கைக்காக வெட்டிப் போடப்பட்டு வெயிலில் நன்றாக உலர்ந்து போய்க் கிடந்த பற்றைக் காட்டுக்குப் பயிர்ச் செய்கைக்காரன் மூட்டிய நெருப்பு பக்கத்தில் வரட்சியால் காய்ந்து போயிருந்த பச்சைக் காட்டிலும் பற்றிக் கொண்டு சுவாலை விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. பச்சைக் காட்டுக்குள் தங்கள் வாழ்விடங்களை அமைத்திருந்த மிருகங்களும் அங்கு மரக்கிளைகளில் கூடுகட்டி வாழ்ந்த பறவையினங்களும் புதர் பொந்துகளில் குடியிருந்த ஊர்வனவும் நெருப்புக்குப் பயந்து காட்டுக்குள் இருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் வெளியேற்றத்தைக் கண்டு கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பு எக்காளமிட்டுச் சிரித்து உயிரினங்களைப் பார்த்து “எனக்குப் பயந்து எங்கே ஓடுகின்றீர்கள்?” என்று இறுமாப்புடன் கேட்டது.

காட்டு உயிரினங்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றன. காட்டை அழித்துக் காய வைத்து நெருப்பை மூட்டிய மனிதனை நொந்து கொண்ட அக்காட்டு உயிரினங்கள் நெருப்புக்குப் பாடம் புகட்ட எவருமில்லையே என்று ஏதிலியாய் நின்று ஏங்கி அழுதன.

சிறிது நேரத்தில் திடீரென்று வானம் கறுத்தது. குளிர்காற்று வீசிற்று. தொடர்ந்து பேரிரைச்சலுடன் மழை கொட்டத் தொடங்கியது. சுவாலை விட்டு எரிந்த நெருப்பு மெல்ல மெல்ல அடங்கி இறுதியில் முற்றாக அணைந்து போயிற்று. வானத்தை வியப்போடு பார்த்த காட்டு விலங்குகள் மழையில் நனைந்தது மட்டுமல்லால் மகிழ்ச்சியிலும் நனைந்தன.

இயற்கையின் விந்தையை எண்ணி வானத்தை நோக்கி நன்றிப் பெருக்குடன் கைகூப்பித் தொழுதன.

கொடுமைக்கார நெருப்பு தன் கொட்டம் அடங்கிக் கிடந்தது. ■

தூபம்

காலநிலை வரட்சியால் காட்டாறு வற்றிப் போய் மணல் வார்த்துக் காய்ந்து கிடந்தது. கன நாட்களாகக் கடல் காதலனைக் காணாத ஏக்கமும் ஆற்றை வாட்டி வதைத்தது. கடல் காதலனும் தன்னைத்தேடி வரவில்லையே என்ற கவலை வேறு. எனினும் கடலின் மீதான தனது காதலில் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் வைராக்கியமும் அணுவளவும்குறையாது ஆற்றின் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தன.

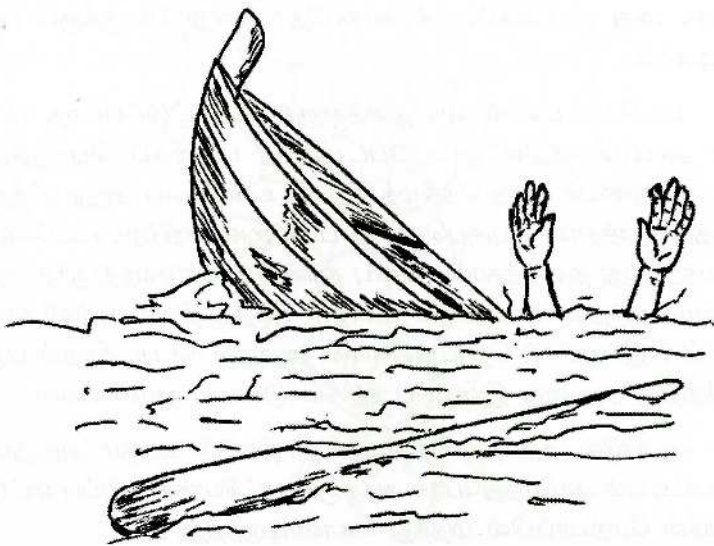
வானம் வழங்காததால் ஆற்றுக் காதலி வரவில்லையே என்று தனியே தூபத்தில் தவித்துக் கிடந்த கடல் வாளாவிருக்கவில்லை.

சூரிய வெப்பத்தில் தனது மேற்பரப்பைச் சூடேற்றி நீரை ஆவியாக்கி ஆற்றை அழைத்து வரும்படி தூது அனுப்பியது.

நீராவி மேலெழுந்து முகில் கூட்டங்களாகி வானில் உலா வந்தது. பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்று சாதகமாக வீசத் தொடங்கியதும் குளிர்ந்து மழையாகக் கொட்டத் தொடங்கிற்று. மெலிந்து கிடந்த ஆறு மேனி சிலிர்த்தது. வற்றிக் கிடந்த நிலைமாறி வயிறு புடைத்து வழிந்தது. கடல் காதலன் தன்னைத் தேடி வரவில்லையே என்று ஊடிக் கிடந்த ஆற்று நங்கை ஊடல் களைந்து கடல் காதலனை நோக்கிக் கரங்களை நீட்டினாள்.

ஆம்! தூது சென்ற கடல் நீராவி மழையாக மாறி ஆற்று நங்கையை அழைத்து வந்தது.

நீர் நிரம்பிய ஆறு நில்லாமல் ஓடிச் சென்று கடலோடு கலந்தது. கடலும் தன் அலைக்கரங்களால் ஆற்று நங்கையை ஆரத் தழுவி ஆர்ப்பரித்தது. ஊடிக்கிடந்த ஆறும் தாபத்தில் தவித்துக் கிடந்த கடலும் கழிமுக அந்தப்புரத்தில் கூடி முயங்கின. ■

மீறல்

நீரின் அலைக்கரங்கள் தன்னைப் பக்க வாட்டில் தழுவு நீரைக் கிழித்து வாவியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்த படகு வாவியின் ஆழமான நடுப் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தது. அப்போது படகுக்கு ஆசை கட்டு மீறியது. நீரின் தொடுகையால் தன்னை மறந்து இன்புற்றிருந்த படகு நீரின் நெருக்கத்தை மேலும் சுகிக்க விரும்பிப் படகோட்டியைப் பார்த்து “வெளியே என்னைத் தழுவிக்கிடக்கும் நீரை உள்ளே விடு” என்றது.

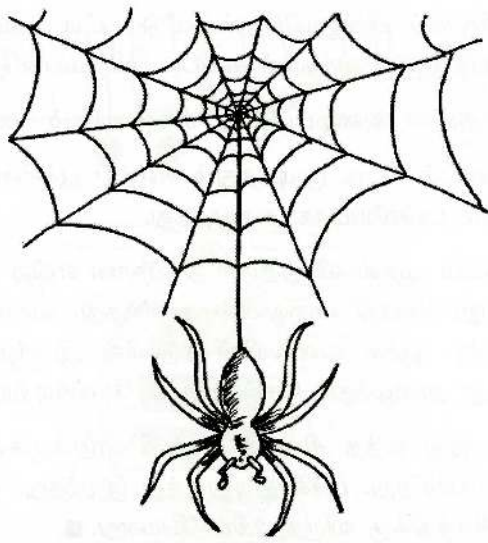
படகோட்டி அதிர்ச்சியடைந்தான்.

“என்ன விபரீத ஆசையிது. படகே! நீ நீரில் இருக்கவேண்டிய ஒன்றுதான். நீரில்தான் உன் வாழ்க்கை. அது தவிர்க்க முடியாததே. ஆனால் அந்த நீர் உனக்கு உள்ளே வந்துவிடக்கூடாது. அது

ஆபத்து. அது தவிர்க்கப்படக் கூடியதே” என்று படகுக்குப் புத்தி புகட்டினான்.

படகோட்டியின் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படாத படகு தனது அடிப்பாகத்தில் ஓட்டப்பட்டிருந்த பலகைப் பொருத்தின் இடைவெளியைச் சற்று நெகிழ்த்தி நீரை உள்ளேவர அனுமதித்தது. நீர் அத்துவாரத்தால் குபுகுபுவென்று படகினுள் ஏறிற்று. படகோட்டி செய்வதறியாது திகைத்தான். பின்பு தான் கொண்டுவந்திருந்த சிறிய பாத்திரம் ஒன்றினால் படகின் உள்ளே புகுந்த நீரை அள்ளிஅள்ளி வெளியில் இறைக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் நீர் படகினுள் புகும் வேகத்திற்கு அவனது இறைப்பு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை.

முடிவில், அந்தோ! படகினுள் நீர் நிரம்பி படகும் அதனுடன் படகோட்டியும் அமிழ்ந்துபோக அதற்குச் சாட்சியாகத் துடுப்பு மட்டும் வாவிவின் மேற்பரப்பில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. ■

வலை

பாமுடைந்து கிடந்த கட்டிடத்தின் சேத மடைந்திருந்த கூரையின் மூலையில் சிலந்தி கூடுகட்டிக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட நேரமாக அங்கும் இங்கும் ஒடி வலை பின்னிக் கொண்டிருந்த சிலந்தியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பூச்சி,

“சிலந்தியாரே! நீங்கள் தங்கியிருப்பதற்குச் சிறிய இடம் ஒன்று போதும்தானே! ஏன் பெரிய இடமாகப் பிடித்து வலை பின்னுகின்றீர்கள்” என்று விசாரித்தது.

சிலந்தி கூடு கட்டும் வேலையில் தன் கவனத்தை ஊன்றியபடியே பூச்சியிடம் “சிறிய இடமொன்று எனக்குக் குடியிருக்கப் போதும்தான். ஆனால் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்களை வரவேற்க வேண்டாமா? அவர்களுக்காகத்தான் கூட்டைச்

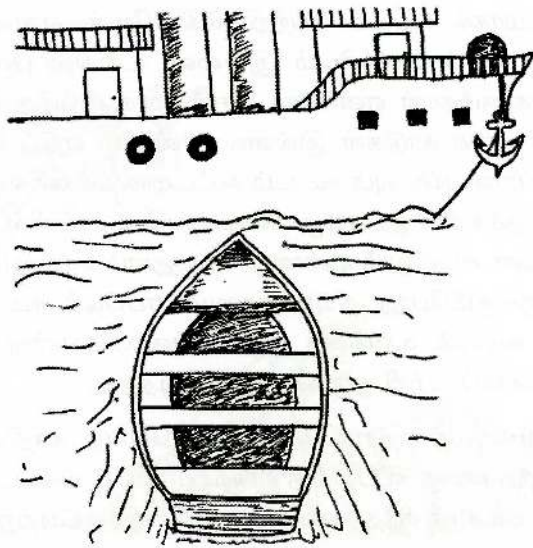
சற்றுப் பெரிதாகப் பின்னுகிறேன். வீடு கட்டி முடிந்ததும் முதல் விருந்தாளியாக உன்னைத்தான் கூப்பிட விரும்புகிறேன்.” என்றது.

சிலந்தியின் அழைப்பில் பூச்சி ஆனந்தம் கொண்டது.

கூட்டைக் கட்டி முடிந்ததும் சிலந்தி பூச்சியை ‘வாருங்கள்’ என்று மிகவும் பவ்வியமாக அழைத்தது.

பூச்சியும் முதல் விருந்தாளி தான்தான் என்ற பெருமையுடன் பறந்து சென்று சிலந்தி வலையில் அமர்ந்தது. வலையில் கால்கள் சிக்கிக்கொண்ட பூச்சி வலையின் நடுவில் இருந்த சிலந்தியிடம் தன்னை வந்து அழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டிற்று.

விரைந்து வந்த சிலந்தி தன் கொடுக்குகளை பூச்சியின் உடம்பில் பாய்ச்சிற்று. பூச்சி துடிதுடித்து இறந்தது. விருந்தாளியாக வந்த பூச்சி சிலந்திக்கு விருந்தாகிப் போனது. ■

பலவீனம்

வாவி கடலோடு கலக்கும் கழிமுகத்திற்குச் சில கடல் மைல்களுக்கப்பால் கடலில் நங்கூரமிட்டிருந்தது கப்பல். வாவியிலிருந்து கழிமுகத்தினூடாகக் கடலில் பிரவேசித்துப் பயணித்துக் கொண்டிருந்த படகு கப்பலின் அருகே வந்த போது கப்பல் சத்தமிட்டுச் சொன்னது.

“ஏ படகே! என் அருகில் வராதே! நீ என்னைவிடத் தாழ்ந்தவன்”

படகு நிதானமாய்ப் பதில் சொல்லிற்று.

“நீயும் நானும் நீரில்தானே மிதக்கிறோம். பயணிக்கிறோம். இதில் என்ன உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன்.”

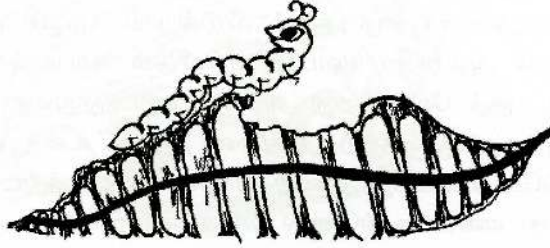
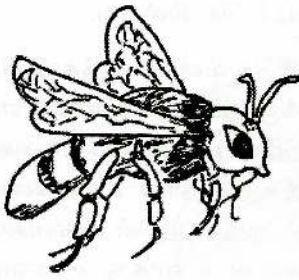
படகின் பதிலைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே, “என் தோற்றத்தைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு

பிரமாண்டமாகக் கட்டப் பெற்றிருக்கின்றேன். என்னிடம் உள்ள வசதிகளொன்றும் உன்னிடம் இல்லை. உலகில் பல நாடுகளும் பணக்காரர்களும் தான் என்னைச் சொந்தமாக வைத்துள்ளனர். நான் சுற்றிவராத உலக நாடுகள் இல்லை. என்னில் ஏறிப் பயணிக்கவும் என்னைப் பார்வையிடவும் கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் வருகின்றார்கள். உனது சொந்தக்காரன் ஓர் ஏழை மீனவன்தானே. உன்னில் பயணிப்பதும் ஓரிருவர்தானே. கடலிலும் உன்னால் வெகுதூரம் செல்லமுடிவதில்லை. அப்படியிருக்கும்போது நீயும் நானும் எப்படிச் சமம். எனக்குப் பக்கத்தில் வரவும் உனக்குத் தகுதியில்லை.” என்று கப்பல் தன் பெருமைகளைப் பற்றி ஒரு பாரதமே படித்தது.

எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு காதில் வாங்கிக் கொண்டிருந்த படகு கப்பலுக்கு எப்படிப் பாடம் புகட்டலாம்? என்று சிந்தித்தது. படகின் சிந்தனையில் ஒரு பொறி தட்டிற்று.

கப்பலைப் பார்த்து “இவ்வளவு பெருமைகளையெல்லாம் பீத்திக் கொள்கின்றாயே! உனக்கொரு சவால் விடுகிறேன். என்னால் வாவி, கடல் இரண்டிலும் பயணிக்க முடியும். உன்னால் முடிந்தால் வாவிக்கு வந்து பயணித்துப் பார்” என்றது.

தனது பலவீனத்தை உணர்ந்து கொண்ட கப்பல் அமைதியானது. ■

பரிமாற்றம்

கூதிரவன் வரவில் காலை மலர்ந்து மரம் செடி கொடிகளெல்லாம் பூத்துக் குலுங்கி நின்ற அத் தோட்டத்தில் தேனீயொன்று சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து பூக்களிலிருந்து தேனை மாந்திக் களித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் செயற்பாட்டின்போது அத்தோட்டத்தில் பூத்துக்கிடந்த கத்தரிச் செடியொன்றில் வந்தமர்ந்து கத்தரிப் பூக்களிலிருந்தும் தேனைப் பருகியது. அவ்வேளையில் கத்தரிச் செடியின் தளிர் இலையொன்றில் ஓட்டிக்கொண்டு அவ்விலையை அரித்துத் தின்று கொண்டிருந்த புழு அத்தேனீயைப் பார்த்துக் கூறியது.

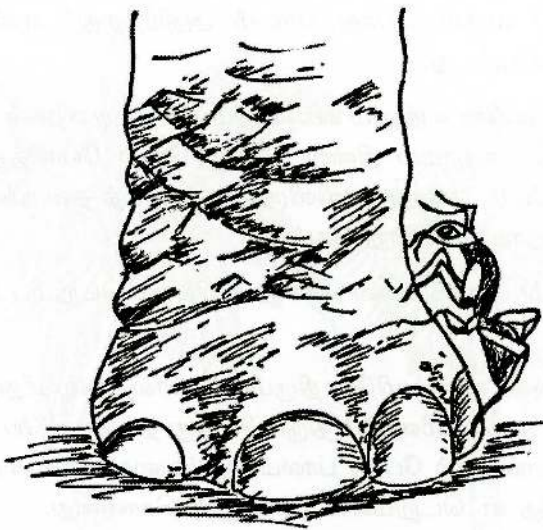
-“நம் இருவருக்கும் இக் கத்தரிச்செடி பயன்படுகிறது என்ன!”

தேனீக்குப் புழுவின் கூற்று அறவே பிடிக்கவில்லை.

தேவீ புழுவை நோக்கி இப்படிச் சொல்லிற்று.

“நான் மரம் செடி கொடிகளிலெல்லாம் பூக்களிலிருந்து தேனைச் சேகரிக்கின்றேன். அவை எனக்குப் பயன்படுகின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் பதிலாக அவற்றின் மகரந்தச் சேர்க்கைக்கும் அதன் மூலம் அவற்றின் இனவிருத்திக்கும் நான் உதவுகின்றேன். நீயோ செடியின் இலைகளை அரித்துத்தின்று அவற்றின் விளைச்சலைப் பாதிப்பது மட்டுமல்ல சிலவேளைகளில் உணக்கு உணவளித்த அச்செடிகளைச் சாகடித்தும் விடுகிறாய். புழுப்பிடித்தசெடி என்று மனிதன் அவற்றை வெட்டி வீசிவிடும் சம்பவங்கள்தான் அதிகம். உனது புத்தி வேறு. அது அழிவை ஏற்படுத்துவது. எனது நோக்கம் வேறு. அது ஆக்கத்திற்குத் துணை நிற்பது. உனது வாழ்வு தன்னலம் மட்டுமே உடையது. எனது வாழ்வு தன்னலத்துடன் பிறர் நலமும் நாடியது. எனவே உன்னோடு சேர்த்து என்னை அடையாளப்படுத்தாதே!”

தேவீயின் காட்டமான பதிலால் புழு தலையைக் குனிந்து கொண்டது. ■

தும்பட்டம்

புற்றைக் காட்டுக்குள்ளே பாம்பாக வளைந்து கிடந்தது அந்தப் பாதை. அப்பாதை வழியே அசைந்து வந்துகொண்டிருந்தது ஒரு யானை. வழியிலே சிற்றாறு ஒன்று குறுக்கிட்டது. சிற்றாறைக் கடப்பதற்குச் சிறிய பாலம் ஒன்று நிர்மாணிக்கப் பெற்றிருந்தது. பாதையில் நடந்து வந்த யானை மெதுவாகக் காலை உயர்த்திப் பாலத்தின் மேல் ஏறி நடந்து ஆற்றைக் கடந்து பாலத்தின் மறு முனையை அடைந்தது.

யானையின் காலில் ஒட்டியபடி ஊர்ந்து கொண்டிருந்த கட்டெறும்பு தரையிலே வரிசையாக ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்த சிற்றெறும்புக் கூட்டத்தை நோக்கி,

“பார்த்தீர்களா! நானும் யானையாரும் பாலத்தின்

மீது நடந்து வரும் போது பாலம் அதிர்ந்தது” என்று கூறித் தற்பெருமைப்பட்டது.

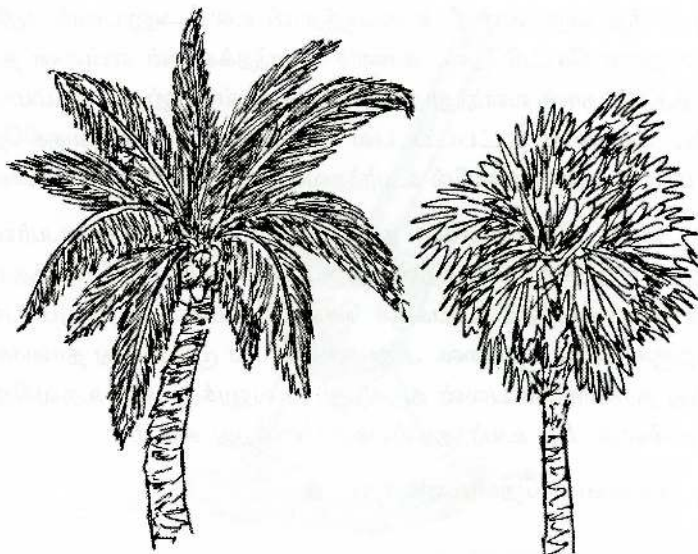
யானையின் காதிலும் கட்டெறும்பின் வார்த்தைகள் விழுந்தன. யானை ஏதும் கூறாமல் நின்று கொஞ்சநேரம் யோசித்து விட்டுக் கட்டெறும்பிடம் “எனது காலிலிருந்து இறங்கித் தரையில் கொஞ்ச நேரம் நிற்கிறாயா?” என்று கேட்டது.

“ஆம்! அதற்கென்ன” என்று கூறிய கட்டெறும்பு அவ்வாறே செய்தது.

யானை வந்தவழியே திரும்பிப் பாலத்தின் மீது ஏறி மறு முனைக்குச் சென்று மீண்டும் திரும்பி வந்து தான் தனியே பாலத்தின் மேலால் போய்வரும் போது பாலம் அதிர்வதை அதுவரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கட்டெறும்பைப் பார்த்துச் சொன்னது.

“எங்கே! நீயும் என்னைப் போல் பாலத்தின் மேலால் மறுமுனைக்குச் சென்று திரும்பி வா. பாலம் அதிர்கிறதா என்று பார்ப்போம்”

யானையின் இந் நடவடிக்கையினால் தன் பொட்டுக்கேடு வெளிப்பட்டுவிட்டதே என்று வெட்கப்பட்ட கட்டெறும்பு விரைவாக எங்கோ ஓடி மறைந்தது. சிற்றெறும்புக் கூட்டம் கைக் கொட்டிச் சிரித்தது. ■

தெளிவு

தனது காணிக்குள் தென்னங் கன்றொன்றை நட்டு அதற்குப் பாத்தி கோலிப் பசளையிட்டு ஒழுங்காக நீர் ஊற்றி வந்தான் காணிச் சொந்தக்காரன். தென்னங்கன்றுக்கு அப்பால் சிறிது தூரத்தில் பனம் விதையொன்று தானாகவே முளைத்து வடலியாக வளர்ந்திருந்தது.

வருடங்கள் கழிந்தன.

தென்னை வளர்ந்து பாளை பிடித்துக் காய்த்துப் பலன்தரத் தொடங்கியது. தென்னை காய்க்கத் தொடங்கிச் சில வருடங்களின் பின்பு பனையும் நுங்கு தள்ளி காயாகிப் பழமாகிப் பலன் அளித்தது.

ஒரு நாள் தன்மீது வந்தமர்ந்த காகத்தைப் பார்த்துக் “காக்கையாரே! நாலு இடத்திற்கும் சுற்றிப்

பறந்து திரிந்து வருபவன் நீ. உனக்குத்தான் உலக அனுபவம் அதிகம். அதனால்தான் கேட்கிறேன். காணிச் சொந்தக்காரன் என்னை நன்கு பராமரித்தான். நான் வளர்ந்து நன்றி மறக்காமல் அதற்குக் கைம்மாறாக இளநீர், தேங்காய் உட்படப் பல பொருட்களை வழங்குகிறேன். நன்றி மறவாத நான் உலகில் உயர்ந்தவன்தானே!” என்றது தென்னை.

“ஆம்! தென்னையே! நன்றி மறாவாமை நல்ல உயர்வான குணம்தான். ஆனால் பக்கத்தில் நிற்கும் பனைமரத்தைப் பார்த்தாயா? காணிச் சொந்தக்காரன் உனக்குச் செய்த பராமரிப்பொன்றும் பனை மரத்திற்குச் செய்யவில்லை. அது தானாகவே முளைத்து தானாகவே வளர்ந்து தானாகவே பலன் தருகிறது. அவனுக்கு அது உதவுகிறதே. அந்த உள்ளம் மிக உயர்ந்ததல்லவா? என்றது காகம்.

தென்னை தெளிவடைந்தது. ■

புரிதல்

உரலின் மீது அனுதாபம் மேலிட நீண்ட நாட்களாகத் தான் கேட்க வேண்டுமென்றிருந்த கேள்வியை ஒரு நாள் உலக்கை உரலைப் பார்த்துக் கேட்டது.

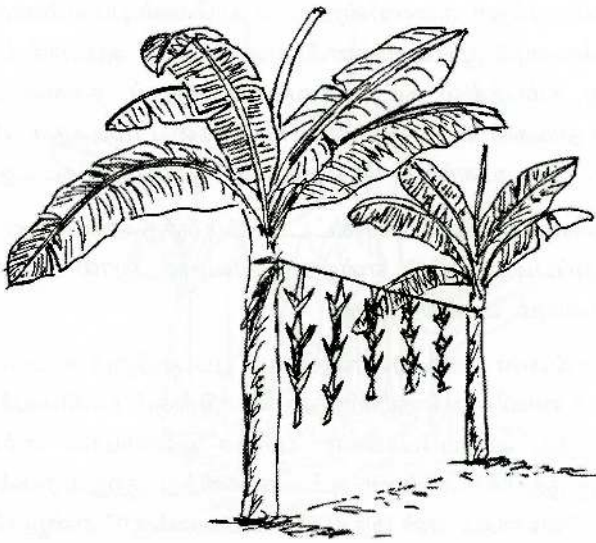
“அண்ணா! எப்போதுமே உன்னை நான் இடித்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறேன். அதை யெல்லாம் பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டு ஒரு நாளும்தான் என்னை நீ கோபித்துக் கொண்டதில்லை. குறை சொன்னதும் இல்லை. இதற்கு என்ன காரணம்”

உரல் புன்சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு,

“தம்பி! உனக்கும் எனக்கும் பகையில்லையே! நீ நேரடியாக வந்து என்னை இடிக்கிறாயா?”

இல்லையே! வீட்டுக்காரி நெல்லைக் குற்றி அரிசியாக்குவதற்காக அல்லது அரிசியைக் குற்றி மாவாக்குவதற்காக அல்லது வேறு தானியங்களைத் தீட்டிக் கொள்வதற்காக அல்லது மிளகாய்த்தூள் இடிப்பதற்காக என்று இப்படி ஏதாவது உணவுப் பொருட்களின் தேவையின்போதுதானே உன்னால் எனக்கு இடிக்கிறார்கள். மட்டுமல்ல உணவுப் பொருட்களைத் தயார் செய்து கொள்வதற்காக நான் மட்டுமல்ல நீயும் சேர்ந்துதானே இடிபடுகிறாய். அதனால்தானே தேய்ந்து வருகிறாய். வீட்டுக்காரிக்கு உதவுகிறோம் என்ற திருப்தியிலும் மகிழ்ச்சியிலும் இடியின் வலி தெரிவதில்லை. நீ உன் கடமையைச் செய்கின்றாய். நானும் என் கடமையைச் செய்கின்றேன். இதற்குப் போய் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கோபித்துக் கொள்வதற்கும் ஒருத்தர் மீது ஒருத்தர் குறை காண்பதற்கும் என்ன இருக்கிறது.” என்று ஒரு துறவியைப்போல் பதில் சொன்னது.

உரலின் பதிலைக் கேட்ட உலக்கைக்கு உரல் மீதான அனுதாபம் மாறி அபிமானம் மேலோங்கியது. ■

அழகு

அந்த மண்டபமும் சுற்றுப்புறமும் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தன. மண்டப வாயிலில் தோரணமும் வாழைமரங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மண்டபவாயிலுக்குச் செல்லும் பாதையின் இரு மருங்கிலும் கம்பங்கள் நடப்பட்டு ஒவ்வொரு கம்பத்திலும் வாழைமரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கயிறுகள் நீளப்பாட்டில் கட்டப்பட்டு அவற்றில் தென்னங்குருத்தோலைச் சோடனைகளும் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன. பார்ப்பதற்கு மிக அழகாகவே இருந்தன. அங்கு சோடனை வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோருக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்த விழா ஏற்பாட்டுக் குழுத் தலைவனிடம் கம்பமொன்றில் நிறுத்திக் கட்டப்பட்டிருந்த வாழை மரமொன்று,

“ஏய்! மனிதா! குலையீன்று பயன்தரவேண்டிய எம்மை எங்கள் முழு வாழ்க்கையும் முடியுமுன்னரே ஏன் இப்படி அடியால் வெட்டிக் கொணர்ந்து கம்பத்தில் கட்டி வைத்திருக்கிறாய். நாளை அல்லது மறுநாளோ நாங்கள் வாடிவதங்கி வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு விடுவோம். இது உனக்குத் தேவைதானா?” என்று கேட்டது.

ஏனைய கம்பங்களில் கட்டப்பட்டிருந்த அனைத்து வாழை களுமே “அப்படிக்கேள்!” என்று ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தன. குருத்தோலையும் வாய்திறந்தது.

“தென்னை மரம் வளர்வதற்கும் பூப்பதற்கும் காய்ப்பதற்கும் தேவையான உணவினைத் தயாரித்துக் கொடுக்கும் பணியைச் செய்து விட்டு பழுத்து விழப்போகின்ற பச்சை ஓலையான எம்மையும் இப்போது குருத்திலேயே வெட்டிக் கொணர்ந்து குற்றயிராகக் கட்டித் தொங்கவிட்டுள்ளாயே, ஏன் இந்தப் பாவம் உனக்கு?” என்று கேட்டது.

“விழா மண்டபத்தையும் அதன் வாயிலையும் வாயிலை வந்தடையும் பாதையையும் அலங்கரிக்க வேண்டியுள்ளது. நீங்கள் சோடனைக்கு அழகாக இருக்கிறீர்கள். அதனால் செய்யவேண்டியுள்ளது” என்று கூறிக் தனது தரப்பை மனிதன் நியாயப்படுத்தினான். “அழகு மட்டுந்தான் உனக்கு முக்கியமென்றால் உனது மனித ஜாதியில் குழந்தைகளும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றன. அவர்களைக் கயிற்றினால் கட்டித் தொங்கவிடலாம்தானே. மட்டுமல்ல உனது ஜாதியில் கன்னிப்பெண்களும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றார்கள். அவர்களையும் கம்பங்களில் கட்டிவைக்கலாமே!” என்று வாழை மரங்களும் குருத்தோலைகளும் ஏககாலத்தில் சத்தமிட்டன.

“உயிரொன்றினுடைய அழிவில் நாம் அழகைத் தேடக்கூடாது” என்ற அசரீரிவாக்கு எங்கோ தொலைதூரத்திலிருந்து மனிதனின் காதில் ஒலித்தது.

மனிதன் தன் தவறை உணர்ந்தவனாய்த் தரையிலே உட்கார்ந்து தன் தலையிலே கைவைத்தான். ■

தாய்மை

மொத்தி தள்ளுவதற்கு முன்பாக வாழை தன் கட்டைக் குருத்தை விரித்தது.

பக்கத்திலே நின்றிருந்த பட்ட மரம் வாழையைப் பார்த்து “வாழையே! உன்னில் கட்டைக் குருத்தைக் கண்டேன். கருவுற்றிருக்கிறாய் போலத் தெரிகிறது. அதனால் சொல்லுகிறேன். கருவைக் கலைத்து விடு” என்று கத்திற்று.

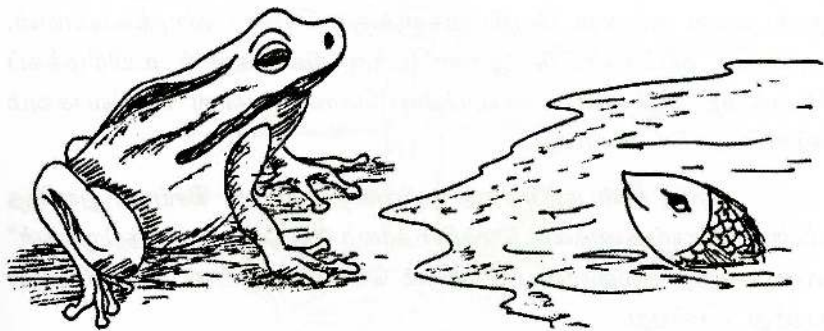
அதிர்ச்சியுற்ற வாழை “என்ன காரணம்? ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று வினவியது.

“வாழையே! உனது கருவே உன் உயிருக்குக் காலன். நீ மொத்தி தள்ளிக் குலையீன்று அது பழுத்ததும் குலையை வெட்டும் போது உன்னையும் வெட்டி எறிந்து விடுவார்கள். அதோடு உன் வாழ்வும்

முடிந்து விடும்” என்று பட்டமரம் பதிலளித்தது.

“ஏய் பட்டமரமே! உனக்குத் தாய்மை உணர்வின் அருமை தெரியவில்லை. என் அடியைப் பார்த்தாயா? மொத்தி தள்ளமுதல் குட்டிகளை ஈன்றிருக்கின்றேன். நான் அழிந்தாலும் எனது வம்சத்தை அவை விருத்தி செய்யும். அதனால்தான் ‘வாழையடி வாழை’ என்கிறார்கள். பூத்துக் காய்த்து வரும் சுகத்தை அனுபவிக்கு முன்னமே நீ பட்டுப்போய் விட்டாய். அதனால் பட்டமரமாகிய உனக்குத் தாய்மைச் சுகம் தெரியவில்லை. எனது கருவே எனக்கு எமனாக வந்தாலும் அந்த இயற்கைச் செயற்பாட்டில்-தாய்மையில் நான் இன்பம் காண்கின்றேன். அதற்கு இணையானது உலகில் வேறொன்றும் இல்லை. அதனை உணர்ந்து சுகிக்க உனக்கு வாய்ப்பில்லாது போய் விட்டது. அதற்கு நீ கொடுத்து வைக்கவில்லை. நான் என்ன செய்வது” என்று வாழை விளக்கம் அளித்தது.

பட்ட மரம் தனது நிலையை எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்சொன்றை விட்டது. ■

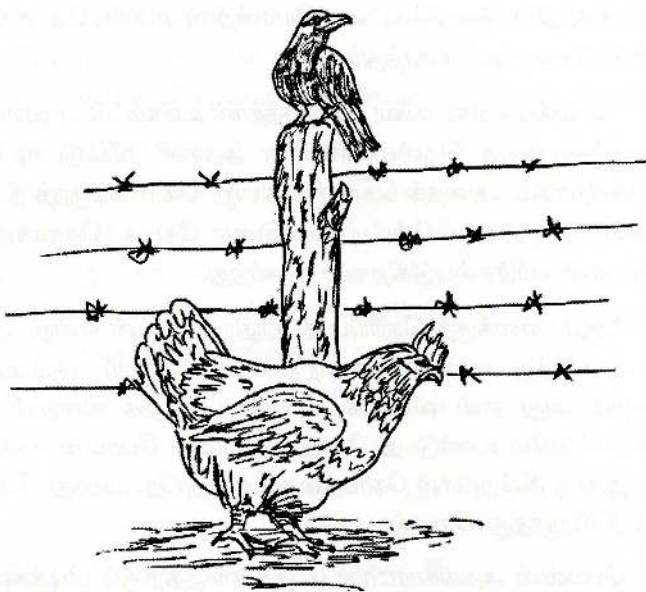
நட்பு

IDIT ரி வெள்ளத்தில் அடிபட்டுவந்த மீனொன்றும் தவளையொன்றும் வெள்ளம் வடிந்த பின் நீர் தேங்கிய குட்டையொன்றில் நீண்ட நாட்களாக நண்பர்களாக வாழ்ந்துவந்தன. நாட்கள் நகர்ந்து கோடைகாலம் தொடங்கியது. குட்டையில் நீர் நாளாந்தம் குறையத் தொடங்கிற்று. வரட்சி அதிகரித்து குட்டை வற்றிப் போய்விடும் நிலைக்கு வந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு நாள் குட்டையிலிருந்து வெளியே வந்த தவளையை ஏற்கெனவே மர மொன்றில் வந்தமர்ந்து இரைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த காகமொன்று கீழே சட்டென்று பறந்து வந்து தவளையைக் கவ்விக் கொண்டு மீண்டும் மரத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டது.

இதனைக்கண்ட மீன் காகத்திற்குக் கேட்குமாறு “காக்கை அண்ணாவே! இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் இக்குட்டை முற்றாக வற்றிவிட்டால் நான் உயிரிழந்துவிடுவேன். ஆனால் என் நண்பனான தவளை வேறிடங்களுக்குச் சென்று வாழக்கூடியவன். அவனை விட்டுவிட்டு இரண்டொரு தினங்களில் உயிரிழக்கப் போகின்ற என்னை உணவாக்கிக் கொள்” என்று பணிவாகவும் சத்தமிட்டும் சொன்னது.

தனது நண்பனுக்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்யத் துணிந்த மீனின் பெருங்குணத்தை மெச்சிய காகம் “இருவரும் சேர்ந்திருங்கள்” என்று கூறித் தவளையை மீண்டும் கொண்டு குட்டையில் விட்டுப் பறந்து சென்றது.

தனது நண்பனின் தியாகத்தை எண்ணி மனம் நெகிழ்ந்துபோன தவளை மீனைத் தன் முதுகில் ஏறி அமரச் சொல்லி தத்தித்தத்திச் சென்று வேறு நீர் நிறைந்த குளமொன்றைச் சென்றடைந்தது. அக்குளத்தில் இருவரும் மேலும் நெருக்கமான நண்பர்களாக வாழத் தொடங்கின. ■

துண்டனை

ஒரு காலைப் பொழுது. அந்த வீட்டு வளவின் கொல்லைப் புறத்தில் குவிந்திருந்த குப்பை மேட்டில் காகம் ஒன்று இரை தேடித் தின்று கொண்டிருந்தது.

வீட்டு எஜமானி வீட்டு முற்றத்தில் வீசி வீட்டிருந்த நெல்மணிகளைக் கொத்தி விழுங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த வீட்டின் வளர்ப்புச் சேவல் குப்பை மேட்டைக் கிளறிக் கொண்டிருந்த காகத்தைக் கண்டு அதன் மீது காழ்ப்புக் கொண்டது.

சினந்து சீறிக்கொண்டு சென்று காகத்தைத் துரத்திற்று.

குப்பை மேட்டிலிருந்து உயரப்பறந்து சென்ற

காகம் பக்கத்தில் வேலிக்கட்டையொன்றின் உச்சியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு சேவலைப் பார்த்து,

“சேவல் அண்ணாவே! உனக்குத்தான் உன்வீட்டு எஜமானி அம்மா ஒரு கைச்சுறுங்கை நெல்மணிகளை அள்ளி வீட்டு முற்றத்தில் வீசியிருக்கிறாவே. அதைக் கொத்தித் தின்று கொண்டிருந்த நீ அதனை விட்டுவிட்டு குப்பை மேட்டிலே இரை தேடிக் கொண்டிருக்கும் என்மீது ஏன் எரிச்சல்படுகிறாய்?” என்றது.

“ஆம்! எனக்குத் தெரியும் நீ தந்திரமானவன் என்று. அண்ணா என்று அழைத்து என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய். குப்பை மேடு என்றாலும் அது என் வீட்டுக் குப்பை. அதைக் கிளறும் உரிமை எனக்கு மட்டுமே உண்டு. நீ வேறு எங்காவது போய் உணவு தேடிக் கொள். இங்கு நின்று என் கோபத்தைக் கிளறாதே. பறந்து போய்விடு” எனப் பதிலிறுத்தது சேவல்.

சேவலின் அகங்காரமான பேச்சு காகத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நான் சுதந்திரமாக எங்கும் உலா வருபவன். இந்தக் குப்பை மேடு இல்லையென்றால் உணவு தேட எனக்குப் பல இடங்கள் உண்டு. வீட்டு எஜமானியின் வளர்ப்பில் அடிமையாக இருக்கும் உனக்கு இவ்வளவு அகங்காரம் கூடாது” எனச் சற்றுக் காட்டமாகக் காகம் கூறிற்று. அந் நேரத்தில் கிணற்றடியில் நின்றிருந்த வீட்டு எஜமானியின் கணவன் குசினிக்குள் நின்றிருந்த மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்தான்.

“இந்தா? இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் என்ட கூட்டாளி ஒருவன் சாப்பிட வாறான் என்று இரவு சொன்னேன் அல்லவா? என்ன கறி”

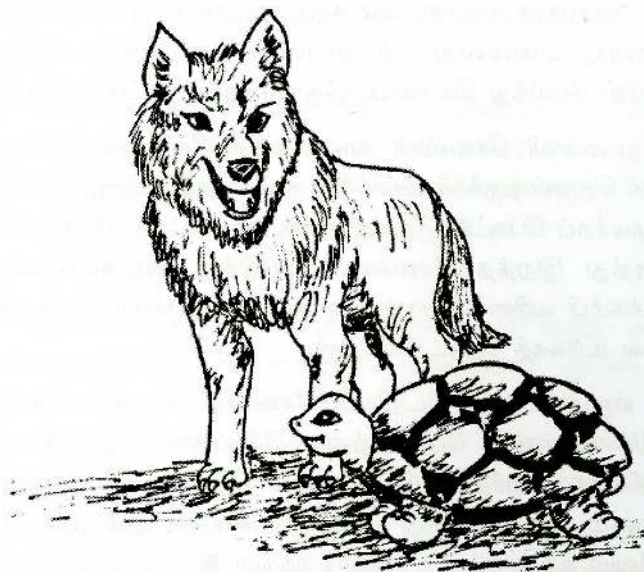
“ஓம்! நான் மறக்கல்ல, அதப் பத்தித்தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தநான். நம்மட சிவப்புச் சேவலைப் புடிச்ச வெட்டுங்க. அது கிழண்டு போய்த்து” என்றவள் வாசலுக்கு வந்து வா வா.. என்று சேவலை அழைத்துக் குரல் கொடுத்தாள்.

காகத்தை விட்டுவிட்டு ஓடிவந்த சேவல் மீண்டும் நெல்மணிகளைக் கொத்தத் தொடங்கிற்று.

“கயிற்றுத் துண்டையும் கத்தியையும் சட்டியையும் கொண்டு வா” என்று மனைவியிடம் சொன்ன கணவன் குனிந்து தனது காலடியில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த சேவலை எட்டிப் பிடித்தான்.

மனைவி சேவலின் கால்களைச் சேர்த்துக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கச் சேவலின் கழுத்தைக் கயிற்றுத் துண்டினால் சுற்றி முடிச்சுப் போட்டு இறுக்கினான். சத்தமிட்டுப் பின் முனகியபடி துடிதுடித்து இறந்த சேவலை வேலிக்கு அடிக்கப்பட்டிருந்த முள்ளுக்கம்பி வரிசை யொன்றிலே கட்டித் தொங்கவிட்டுக் கத்தியால் சேவலை உரிக்கத் தொடங்கினான்.

எஜமான் விட்டெறியும் சேவலின் உடல் எச்சங்களைக் கொத்திக் கொண்டு போவதற்காக வேலிக்கட்டையின் உச்சியில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தது காகம். இப்போது இன்னும் பல காகங்களும் வந்து சேர்ந்து வேலிக்கட்டைகளிலும் முள்ளுக்கம்பி வரிகளிலும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தன. ■

வலி

ஒந்த அடர்ந்த காட்டில் பொந்து ஒன்றில்
ஓர் ஆமையும் புதர் ஒன்றில் ஒரு நரியும் அருகருகே
அயலவர்களாக வசித்து வந்தன.

அயலவனான அப்பாவி ஆமையை நரி
எப்போதும் அட்டகாசமாகவே நடாத்தி வந்தது.

ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் புறப்பட்டு
வெளிச்செல்லும்போது ஆமையை வெளியே
அழைத்து அதன் தலையிலே ஒரு குட்டுக் குட்டிச்
செல்கின்ற வீம்புத்தனத்தை நரி தன் நாளாந்த
வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் ஆமை தைரியத்தை வரவழைத்துக்
கொண்டு நரியிடம் “நரி அண்ணாவே! நீங்கள்

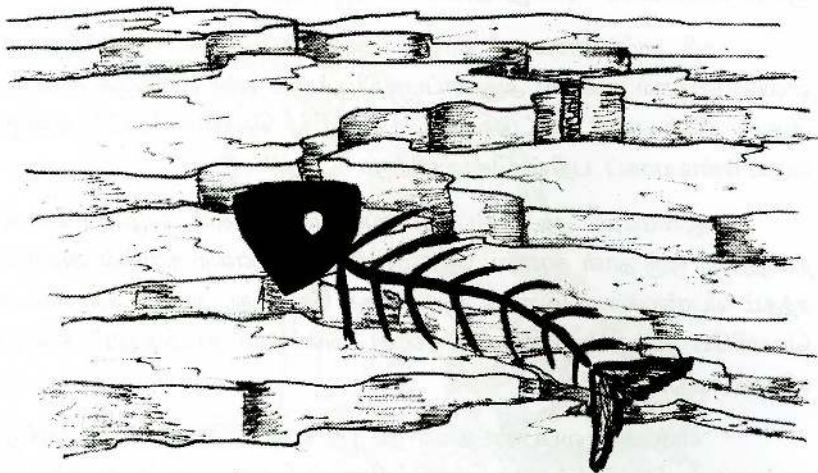
ஒவ்வொரு நாளும் குட்டிக்குட்டி என் தலை வலிக்கிறது. இனிமேல் குட்டவேண்டாம்” என்று அடக்கமாகக் கேட்டது.

நரி அட்டகாசமாகச் சிரித்து “ஆமைத் தம்பியே! வலிக்கிறதா? வலியென்றால் என்ன? அது எப்படியிருக்கும் என எனக்குக் காட்டு. அதன் பின் நான் குட்டுவதை நிறுத்திக் கொள்கிறேன்” என்று நையாண்டியாகப் பதில் சொல்லிற்று.

ஆமையும் அடங்கிப் போயிற்று. நாட்கள் வழமைபோல் நகர்ந்தன. ஒரு நாள் காலை “ஆ! வலிக்கிறதே” என்ற நரியின் அலறல் சத்தம் பொந்துக்குள் இருந்த ஆமைக்குக் கேட்டது. ஆமை அவசரமாக வெளியே வந்து நரியிடம் “என்ன அண்ணா நடந்தது?” என்று வினாவியது.

“என் காலைப்பார். நான் நடந்து வரும் போது தேள் ஒன்று என் காலைக் கவ்வித் தன் கொடுக்கினால் கொட்டிவிட்டது. சரியாக வலிக்கிறது” என்று கண்ணீர் சிந்தியபடி நரி கூறிற்று. இதுதான் தக்க தருணம் என எண்ணிய ஆமை நரியைப் பார்த்து “நரி அண்ணாவே! இப்போது வலி என்றால் என்ன? அது எப்படியிருக்கும் எனத் தெரிகிறதா? ஒவ்வொன்றும் தனக்குத் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும்” என்றது.

நரி தன் தவறை உணர்ந்ததற்கு அடையாளமாய்த் தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டது. ■

இனம்

உளரின் நடுவே அமைந்திருந்த அந்தச் சிறு குளத்தில் ஆமையும் முதலையும், தவளையும், குறட்டை மற்றும் வரால் மீன்களும் அந்நியோன் னியமாக நட்புடன் வாழ்ந்து வந்தன.

கோடைக்காலம் வந்து குளத்தில் வரட்சியால் நீர்மட்டம் குறையத் தொடங்கியது.

குளம் முற்றாக வற்றிவிட்டால் என்ன செய்வது என்று வரால் குழப்பத்தில் இருந்தது. தீரென்று ஒருநாள் குளத்தின் நீரேந்து பரப்பில் பெய்த பெருமழையினால் குளத்திற்கான நீர்வரத்துக் கூடி குளத்தின் நீர் மட்டம் ஏறத் தொடங்கியது.

சில நாட்களில் குளம் நிரம்பி வான் வழியத் தொடங்கியது. வானிற்கு மேலால் வழிந்தோடிய வெள்ளம் ஓடையின் வழியே பாய்ந்து சென்று ஊரின் புறத்தே பல மைல்கள் தூரத்தில் அமைந்திருந்த பெரிய ஏரியை சென்றடைந்து ஏரியை நிரப்பியது.

இத்தருணத்தில் குளத்தில் ஆமை, தவளை, முதலை ஆகிய நண்பர்களுடன் குதித்து விளையாடிக் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்த குறட்டைமீனைக் கூப்பிட்டது வரால்மீன்.

“தம்பி! கோடைகாலம் மீண்டும் வந்தால் குளம் வற்றிவிடும். இப்போது குளம் நிரம்பி வழிந்து ஓடைவழியே வெள்ளம் பாய்ந்து ஏரியை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. கோடைகாலத்திலும் ஏரி வற்றுவதில்லை. குளம் நிரம்பி வழியும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே நாமும் அவ்வழியே பாய்ந்து ஓடை வழிசென்று ஏரியை அடைந்து விடுவோம். வா!” என்று அழைத்தது.

குறட்டை மீனோ வரால் மீனின் அழைப்பைப் பொருட் படுத்தாமல் “நீங்கள் வேண்டுமானால் போங்கள். நான் வரவில்லை. இங்குள்ள மற்றவர்களுடன் தங்கிவிடப்போகிறேன்” என்றது.

குறட்டைமீது அக்கறை கொண்ட வரால்,

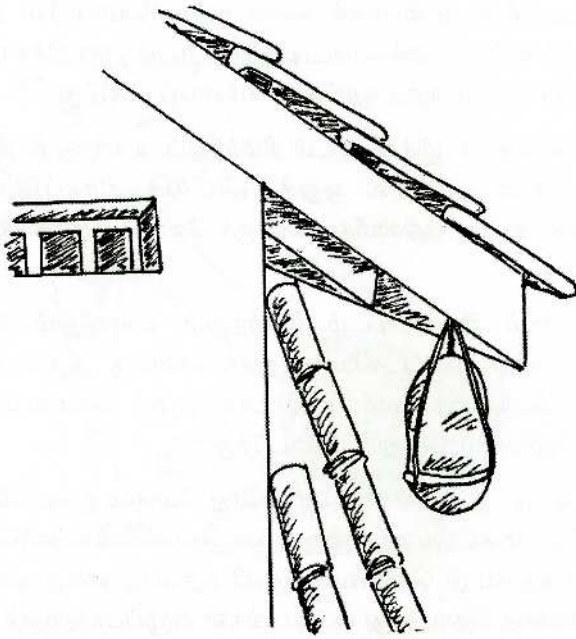
“தம்பி! இங்குள்ள ஆமை, தவளை, முதலை நீரிலும், நிலத்திலும் வாழும் இனம் சார்ந்தவை. நம் மீன் இனத்தினால் நீரில் மட்டுமே வாழ முடியும். குளம் வற்றிவிட்டால் அவை நிலத்தில் பயணம் செய்து வேறு எங்காவது நீர் நிலைகளைத் தேடிப்போய்விட முடியும். நம்மினத்தினால் அவ்வாறு முடியாது. ஆகையால் இப்போதே என்னுடன் வந்துவிடு” என்றது.

“இல்லை. அவர்கள் என்னுடன் நல்ல உறவுடன் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எனக்கு உதவுவார்கள். நான் உங்களுடன் வரவில்லை” என்று குறட்டை தன் நிலைப்பாட்டில் அடம் பிடித்தது.

“தம்பி! மற்ற இனங்களுடன் நல்லுறவைப் பேணுவதில் தவறில்லை. ஆனால் இனத்தோடு இனம் கூடிவாழ்வதுதான் பாதுகாப்பானது; பலமானது. ஆகவே என்னுடன் வந்துவிடு” என்று

கூறி வரால்மீன் வருந்தி அழைத்தும் குறட்டைமீன் குளத்திலேயே தங்கிவிட்டது. -

நாட்கள் ஓடின. கோடைகாலம் வந்து குளம் வற்றியது. ஆமையும், தவளையும் முதலையும் குளத்தை விட்டு வெளியேறி வேறு இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டன. குறட்டை நீர் வற்றிய குளத்தில் செத்துக் கிடந்தது. ■

தொண்டு

அந்த மாடிக்கட்டிட நிர்மாண வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. உயரத்தில் நின்று வேலை செய்வதற்காக மூங்கில் கம்புகளினால் சாரம் அமைத்து கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் அதில் ஏறி நின்று வேலைகள் நடந்தன. கட்டிட நிர்மாணம் நிறைவு பெற்றது.

சாரம் கட்டப் பயன்படுத்திய மூங்கில் மரங்களை எல்லாம் அவிழ்த்துக் கட்டிடத்தின் பின்னால் மறைவான ஓர் இடத்தில் அடுக்கி அது வெளித்தெரியாதபடி துணியினால் மூடினார்கள்.

கிரகப்பிரவேசம் - புதுமனை புகுவிழா.

அன்று கட்டிடத்தின் முன்பக்கக் கூரை மூலையொன்றில் திருஷ்டி கழிப்பதற்காகக் கட்டித் தூக்கப்பட்டிருந்த நீற்றுப் பூசணிக்காய் கீழே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த மூங்கில் கம்பைப் பார்த்து,

“உன்னால்தான் இக்கட்டிடம் நிமிர்ந்தும், உயர்ந்தும், நிற்கிறது. ஆனால் உன்னை ஓரத்தில் ஒதுக்கிவிட்டுக் கிரகப்பிரவேசம் நடத்துகிறார்கள். கட்டிடத்தின்மீது உனக்குக் கோபம் வரவில்லையா?” என்று கேட்டது.

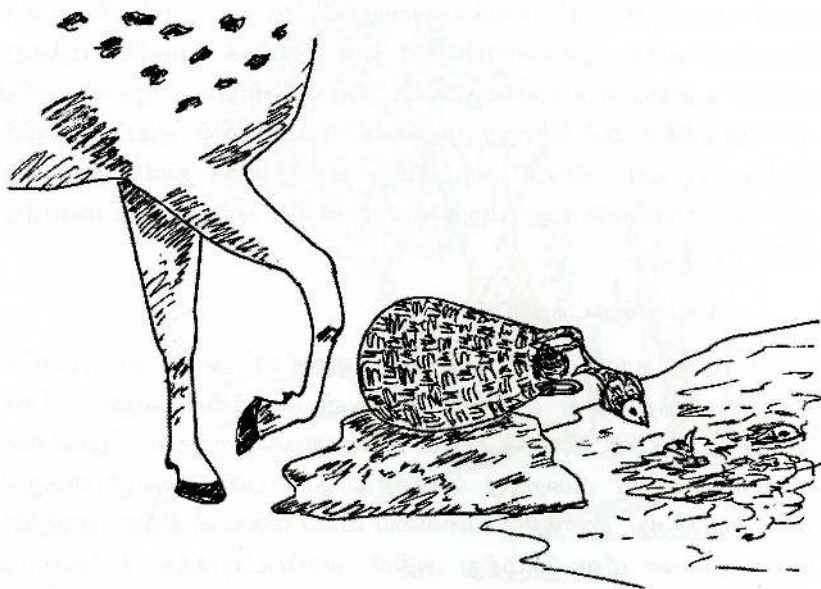
“என்னால் இக்கட்டிடம் நிமிர்ந்தும், உயர்ந்தும் நிற்கிறது என்று நீயே சொல்லிவிட்டாயே. அதுவே எனக்கு ஆத்ம திருப்தி. தொண்டுக்கு பேரும் புகழும் பிரதி உபகாரமும் தேவையில்லை” என்று கூறிய மூங்கில் மேலும் தொடர்ந்து,

“இக்கட்டிடத்துடன் மட்டும் எனது வேலை முடியவில்லை. வேறொரு கட்டிடம் கட்டுவதற்கு என்னைக் கொண்டுபோய்விடுவார்கள். அங்கும் நான் தொண்டு செய்வேன். இனி உதவாது என்று என்னைத் தூக்கி எறியும்வரை தொடர்ந்து கட்டிடங்கள் எழுப்புவதற்குத் துணை நிற்பேன். அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சிதரக் கூடியது” என்று கூறி முடித்தது.

இதனைக் கேட்ட நீற்றுப் பூசணிக்காய்,

“கட்டிட நிர்மாணத்தில் அறவே பங்குகொள்ளாத என்னை வீட்டின் முன் கூரையில் கட்டித் தொங்க விட்டுள்ளார்கள். அதுபோல் வாழைமரத்தையும் வாசலில் கட்டி வைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் மீது உனக்குப் பொறாமை வரவில்லையா?” என்று மீண்டும் கேள்வி எழுப்பியது.

“தொண்டு உள்ளத்திற்குப் பொறாமை இல்லை. அதுவே பெருமையானது” என்று பட்டென்று பதிலிறுத்தது மூங்கில். ■

கைம்மாறு

காட்டில் மேய்ந்து களைத்துபோய்த் தாகம் ஏற்பட்ட மான் நீர் குடிப்பதற்காகக் குளத்தைத் தேடிச் சென்றது.

நீர் நிரம்பியிருந்த குளத்தைக் கண்டதும் கரையை நாடிச் சென்று குனிந்து நீரின் மேற்பரப்பில் வாயை வைத்துப் பருகத் தொடங்கிற்று.

சற்றுத் தூரத்திலிருந்து மானைக் கண்டுவிட்ட பாரிய முதலை சத்தமில்லாமல் மானை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

இதனைக் கண்டுகொண்ட மீன் மான்மீது இரக்கம் கொண்டு ஓடி வந்து மானைப் பிடிப்பதற்காக

முதலை வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தியை இரகசியமாகச் சொல்லிற்று. மான் மருண்டுபோய் குளக்கரையை விட்டு ஓட முற்படுகையில் வேகமாக வந்த முதலை மானின் ஒரு காலைக் கவ்விப்பிடித்தது. மானின் உயிரை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணிய மீன் தாமதிக்காமல் சென்று முதலையின் வயிற்றில் அடிப்பகுதியில் முட்டி முட்டிக் “கீச்சம்” காட்டியது. கூச்சத்தைத் தாங்க முடியாத முதலை மானைவிட்டது. மறுகணம் மான் காட்டிற்குள் ஓடி மறைந்து உயிர் தப்பியது.

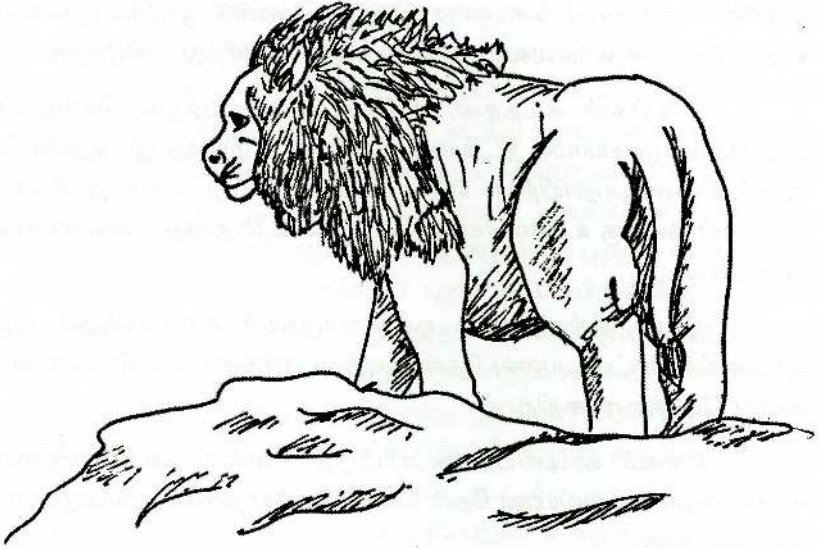
நாட்கள் கடந்தன.

ஒரு நாள் மான் அந்தக் குளத்தின் அருகால் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மீனவன் ஒருவன் குளத்தில் வலை வீசிக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட மான் அருகிலிருந்த மரமொன்றின் பின்னால்போய் மறைந்து கொண்டு நடப்பதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தது. குளத்தில் வலையை வீசிய மீனவன் சிறிது நேரத்தின் பின் அதனை மீள இழுத்து அதில் அகப்பட்டிருந்த மீன்களைப் பிடுங்கிக் கரையில் வைத்திருந்த சுரக் கூட்டிற்குள் போட்டு விட்டு ஈரமான வலையை உலர்த்தப் போடுவதற்காக அப்பால் மேட்டுப் பக்கம் பற்றைகள் படர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மான் உடனே ஓடிவந்து மீன்கள் போடப்பட்டிருந்த சுரக் கூட்டினைத் தனது காலால் உதைத்து நிலத்தில் கவிழ்த்தது.

சுரக்கூட்டிற்குள் துடித்துக் கொண்டிருந்த மீன்களெல்லாம் துள்ளிக் குதித்து நீருக்குள் ஓடி மறைந்தன.

முதலையிடமிருந்து தன்னை மீட்ட மீனைத் தான் இப்போது காப்பாற்ற நேர்ந்ததனை எண்ணிய மகிழ்வுடன் மானும் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தது. ■

உழைப்பு

அந்த அடர்ந்த காட்டுக்கு ராஜாவாக விளங்கிய சிங்கத்தினால் காட்டுப் பிரஜைகளான அனைத்து மிருகங்களுக்கும் ஒரு நாள் கட்டளையொன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மிருகம் தனது உணவுத் தேவையைப் பொறுப்பேற்றுத் தனது இருப்பிடத்திற்கு உணவைக் கொணர்ந்து தரவேண்டும் என்பதுதான் அக்கட்டளை.

அன்றிலிருந்து சிங்கம் எங்கும் வெளியே செல்லவில்லை. ராஜாவின் கட்டளைப்படி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மிருகம் சிங்கத்திற்குத் தேவையான

உணவைச் சிங்கத்தின் வாழ்விடமான குகைக்கே எடுத்துச் சென்று வழங்கின. சிங்கமும் சொகுசாக இருந்து கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் விதம்விதமான உணவுவகைகளை ருசித்துப் புகித்து மகிழ்ந்தது.

மாதங்கள் கடந்தன. சிங்கம் சதைவைத்துக் கொழுத்து எழும்பவும் முடியாமல் நடக்கவும் முடியாமல் இருந்த இடத்திலேயே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. என்ன செய்வதென்று அறியாத சிங்கம் ஒரு நாள் தனக்கு உணவுகொணர்ந்த முயலிடம் தனது நிலைமையை முறையிட்டது.

முயல் சிங்கத்திடம் ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் ஒரு தேங்காய்ச் சிரட்டையளவு தேன் குடித்துவாருங்கள் உடல் மெலியும் என்று யோசனை கூறிற்று.

சிங்கம் கரடியைக் கூப்பிட்டுத் தனக்கு ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் தேவையான தேன் கொண்டுவந்து தரும்படி பொறுப்பை ஒப்படைத்தது.

கரடியும் காடுமுழுவதும் அலைந்து அலைந்து தேன் தேடிக் கொணர்ந்து தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொறுப்பைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றிற்று.

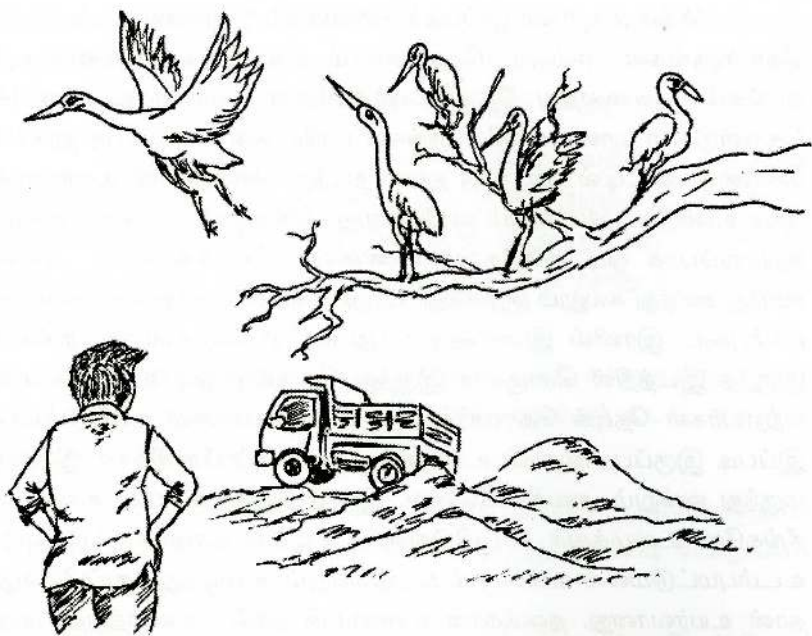
மாதங்கள் சில கடந்தும் சிங்கம் மெலிந்ததாகத் தெரியவில்லை. கொழுப்புக் கூடிக் குந்தியிருக்கவும் முடியாமல் அவதிப்பட்டது.

ஒருநாள் காட்டிலுள்ள எல்லா மிருகங்களையும் அழைத்துப் பெரிய மாநாடொன்றினைச் சிங்கம் கூட்டிற்று.

ஒவ்வொரு மிருகமும் எழுந்து ஒவ்வொரு மருந்தைக் கூற வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடந்தனவே தவிர சிங்கத்திற்கு ஏற்புடைத்தான தீர்வுகள் எதுவும் எட்டப்படவில்லை. நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. கூட்டத்தின் நோக்கம் நிறைவேறியதாக இல்லை. அதுவரை அமைதியாக இருந்து எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த நரி இறுதியாக எழுந்து நின்றது. நரியார் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற கேள்விக்குறியோடு எல்லா மிருகங்களினதும் கண்ணும் காதும் நரியில் குத்திட்டிட்டு நின்றன. நரி பேசத் தொடங்கிற்று.

“சிங்க ராஜாவே! இப்படிச் சொல்வதற்கு என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லா மிருகங்களும் தங்களுக்கான உணவைத் தாங்களே அலைந்து தேடி உண்கின்றன. பெரிய உடம்பைக் கொண்டுள்ள யானையைப்பாருங்கள் பாரிய தன் உடம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டில் பல காத தூரம் நடந்து சென்றுதான் உணவைத் தேடி உண்டு உறுதியாகவும் வாழ்கின்றது. சிற்றெறும்பை யோசியுங்கள். சுறுசுறுப்பாக ஓடி ஓடித்தான் உணவைச் சேமிக்கின்றன. அவை ஊர்ந்து ஊர்ந்து கல்லும் குழிகிறது. புற்றுக்குள்ளே புகுந்து கொண்டுள்ள பாம்புகூட இரவில் இரைதேடிப் புறப்பட்டு விடுகின்றன. நீங்கள் இருந்த இடத்தில் சொகுசாக இருந்து கொண்டு ஓடி உழைக்காமல் மற்றவர்கள் தேடிக் கொணர்ந்து தருகின்ற உணவை உண்டுவிட்டு இப்படி இருப்பதால்தான் உங்களுக்கு இப்படிப் பிரச்சினை. இதற்கு மருந்து ஒன்றும் அவசியமில்லை. இன்றிலிருந்து உங்கள் உணவை நீங்களே உழைத்துச் சாப்பிடுங்கள். உடம்பு தானாக மெலியும். உடம்புமட்டுமல்ல உள்ளமும் உறுதிபெறும். உழைத்துச் சாப்பிடுவது தான் உயர்வானது. தனக்கான உணவைத் தானே உழைத்துத் தேடி உண்பதே தர்மம்” என்று பெரிய பிரசங்கமே செய்து முடித்தது நரி.

உழைப்பின் மகிமை அப்போதுதான் சிங்கத்திற்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. ■

யாடம்

யாறிய 'லாறி'களில் ஏற்றிவந்த மண்ணைக் கொட்டிப் பள்ளத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தான் அவ்வேலையை ஒப்பந்தம் எடுத்துக் கொண்ட முதலாளி. வரிசை வரிசையாக 'லாறி'கள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. ஒப்பந்தகார முதலாளி வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அயலிலே நின்றுருந்த மரங்களின் மீது கொக்குக் கூட்டங்கள் தங்கள் எதிர்காலம் பற்றிய ஏக்கங்களுடன் அமர்ந்திருந்தன. ஒப்பந்தகாரனை நோக்கிக் கொக்கு ஒன்று கேள்வி தொடுத்தது.

“ஏய்! மனிதனே! காடுகளை அழித்துக் கட்டிடங்களைக் கட்டியது காணாதென்று இப்போது

நீர்த்தேக்கங்களையும் நிரப்பிக் குடிமனைகள் நிரமாணிக்கத் தொடங்கி விட்டாய். இது எங்குபோய் முடியப்போகிறதோ தெரியாது. காடுகள் அழிக்கப்பட்டதால் பலகாட்டு மிருகஜாதிகள் கூட அருகிவிட்டன அல்லது அழிந்து விட்டன. காட்டு மிருகங்கள் உணவும் உறைவிடமும் தேடி ஊருக்குள்ளும் நுழைய ஆரம்பித்துவிட்டன. நீர்த்தேக்கங்கள் மண்மூடி நிரப்பப்பட்டதால் கொக்குகளாகிய நாங்கள் மீன்களைத்தேடி குளங்களை நாடிய காலம்போய் இப்போது குளங்களைத் தேடும் காலம் வந்து விட்டது. இயற்கை வளங்களை ஏன் இவ்வாறு அழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

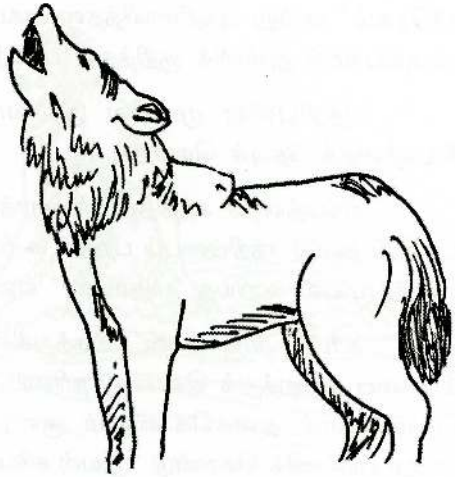
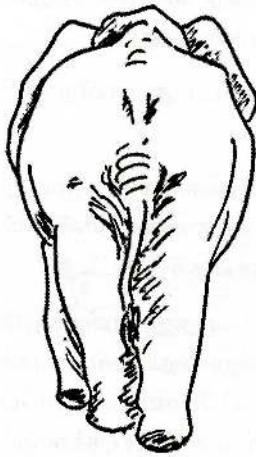
“நகரங்களிலே சனப்பெருக்கமும் வணிகச் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கமும் நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டிருக்கும்போது கட்டிடங்களின் தேவையும் குடிமனைத் தொகுதிகளின் தேவைப்பாடும் அதிகரிக்கும்போது காடுகளை அழிக்காமல் நீர்த்தேக்கங்களை நிரப்பாமல் நிலத்தை நாம் எங்கே தேடுவது” என்று பதில் கொடுத்தான் மனிதன்.

“மனிதர்களுக்கு மட்டும்தானா குடிமனைகள் வேண்டும். காடுகளை அழித்தும் குளங்களை மண்கொண்டு நிரப்பியும் ஐந்தறிவு படைத்த உயிரினங்களின் வாழ்வாதாரங்களை நாசமாக்கி விட்டால் அவை எங்கே போவது? என்ன செய்வது? சுயநலமாகப் பேசுகிறாயே? சூழல் பாதுகாப்பு, இயற்கைச் சமநிலையைப் பேணுதல் என்றெல்லாம் வார்த்தைகளை உச்சரித்து உலகளாவிய மாநாடுகளையெல்லாம் ஒருபுறத்தில் நடாத்திக் கொண்டு மறுபுறத்தில் கட்டுப்பாடற்ற மனித நடத்தைகள் மூலம் இயற்கை வளங்களை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. அப்படியானால் உன் பேச்சும் செயலும் பொய்தானே. போலித்தனம் மிக்கதே. உலக சமாதானம் பேசிக்கொண்டு அணுக்குண்டு தயாரிப்பது தானே உனது புத்தி” என்று சிண்டல் அடித்தது கொக்கு. ஆற்றிவுபடைத்த மனிதன் அதனைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டதாக இல்லை.

காலச் சக்கரம் சுழன்றது.

ஒருமுறை பருவமழை கொட்டுக் கொட்டென்று கொட்டியது. மழைவீழ்ச்சி வழமைக்கு மாறாகக் கூடியதால் வெள்ளம் வீடுகளுக்குள்

புகுந்தது. நகரங்கள் வெள்ளக் காடாகின. மக்கள் கட்டிடங்களின் உச்சிகளிலும் கூரைகளிலும் மொட்டைமாடிகளிலும் மரங்களிலும் ஏறியும் பாதுகாப்புத் தேடினார்கள். ஆடு, மாடு, கோழிகளுடன் மனிதர்களும் கூட வெள்ளத்திலே அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நீர் தேங்கி நிற்கவும் வழிந்தோடவும் இட மில்லாமல் நகர்ப்புறங்களில் நீர் மட்டம் உயர்ந்து கொண்டே சென்றது. ஆற்றிவு படைத்த மக்கள் அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஐந்தறிவு படைத்த பறவைக் கூட்டங்கள் வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ■

அறியாமை

தனது தந்திரங்களால் ஏனைய காட்டு மிருகங்களை ஏமாற்றி வந்த இறுமாப்பில் நரி தானே இனி காட்டுக்கு ராஜா எனத் தனக்குள் தானே தீர்மானித்துக் கொண்டது.

தானே காட்டுக்குராஜா என்ற நினைப்பிலே சென்று கொண்டிருந்த நரி வழியிலே ஓடிய முயலைக் கண்டு “ஏ! நில்!” என்று அதட்டியது. பயந்து போய் நின்ற முயலைப் பார்த்துக் கேட்டது, “இந்தக் காட்டுக்கு யார் ராஜா?”

எங்கே நரி தன்னைக் கவ்விக் கொண்டு ஓடிவிடுமோ என்று பயந்த முயல் சற்று எட்டத்தில்

எந்த நேரமும் பாய்ந்து ஓடிவிடக் கூடிய மாதிரிப் பாதுகாப்பாக நிலை எடுத்துக்கொண்டு “நீங்கள்தான் காட்டுக்கு ராஜா. இதில் என்ன சந்தேகம்” என்று புத்திசாலித்தனமாகப் பதில் கூறி விட்டுச் சற்றும் தாமதியாமல் துள்ளிக் குதித்துப் பாய்ந்து ஓடி மறைந்தது.

புத்தியுள்ள முயலே இவ்வாறு கூறிவிட்டது என்ற நரி சிங்கத்தைத் தேடிச் சென்றது.

சிங்கத்தைச் சந்தித்த நரி தூரத்தில் நின்றுகொண்டே முயலுடனான தனது சந்திப்பைப் பற்றிக் கூறிக் “காட்டுக்கு ராஜா நான்தான் என்று முயல் கூறியது சரிதானே!” என்று சிங்கத்தைக் கேட்டது.

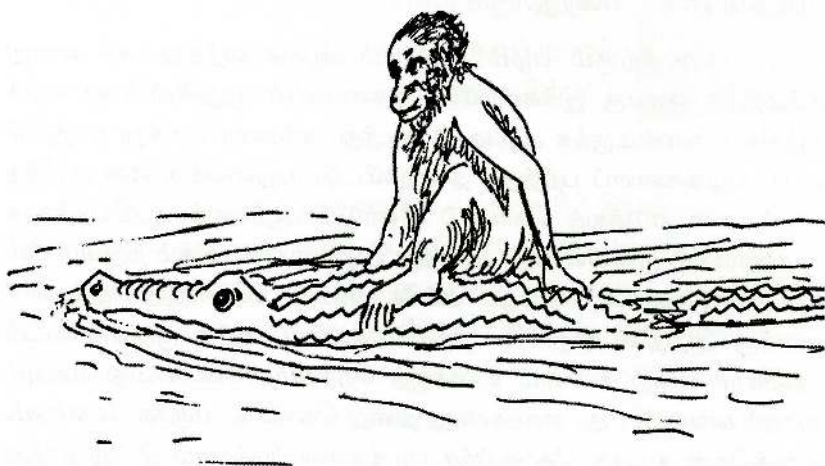
காட்டு ராஜாவான சிங்கத்துக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என்றாலும் சிரிப்பை மறைத்துக் கொண்டு நரியை ராஜா என்று நையாண்டியாகச் சொல்வதால் தனக்கொன்றும் குறைந்து விடப்போவதில்லையே என்று எண்ணிக் கொண்டு “முயல் சரியாகத்தானே சொல்லியிருக்கிறது” என்று பதிலளித்தது.

சிங்கத்தின் பதிலைக் கேட்டதும் நரிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கொண்டு செல்லும்போது வழியில் யானை எதிர்ப்பட்டது.

முயலைச் சந்தித்தது, பின் சிங்கத்தைச் சந்தித்து முயலின் கூற்றை உறுதி செய்து கொண்டது - இவற்றை எல்லாம் ஆதியோடந்தமாய் யானையிடம் கூறிவிட்டுக் “காட்டுக்கு நான்தானே ராஜா. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்” என்று சற்று மரியாதை கலந்த தொனியில் கேட்டுவிட்டு யானையின் பதிலுக்குக் கம்பீரமான தோரணையுடன் காத்திருந்தது.

சிரித்துக் கொண்டு நரிக்குக் கிட்ட வந்த யானை சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் நரியைத் தனது தும்பிக்கையால் ஒரு தட்டுத் தட்டி எறிந்தது.

யானையின் இந்தத் தட்டுதலில் தூரத்தில் போய் தரையில் விழுந்த நரி வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு “நான் காட்டுக்கு ராஜா என்பதில் யானையாருக்கு எரிச்சல்” என்று காடதிரக் கத்தியது. ■

சபாவம்

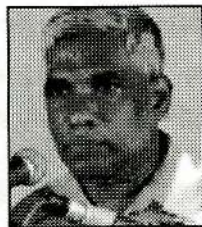
காட்டுக்குள்ளே நின்றிருந்த பால மரம் பழுத்துக் கிடந்தது. பிரவாகித்து ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்று வெள்ளத்தில் நீரோட்டத்துடன் நீந்தி வந்து கொண்டிருந்த முதலைக்குப் பால மரத்தைக் கண்டதும் பழம் தின்னும் ஆசை நாவில் ஊறிற்று. ஆற்றின் மறு கரையில் நின்றிருந்த மருத மரமொன்றில் தளிர் இலைகளைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த குரங்கைப் பார்த்து “நண்பனே! இக்கரையிலுள்ள பால மரத்தைப் பார்த்தாயா! நன்கு பழுத்துக் கிடக்கின்றது. உன்னை என் முதுகில் சுமந்து கொண்டு போய் மரத்தடியில் விடுகிறேன். நீயும் தேவையான அளவில் பழங்களைச் பறித்துச்

சாப்பிட்டுவிட்டு எனக்கும் கொஞ்சம் ஆய்ந்து கொண்டு தா. பின் மீண்டும் ஆற்றைக் கடந்து உன்னை உனது இடத்தில் விட்டு விடுகின்றேன்.” என்றது.

குரங்கிற்கும் பழம் தின்னும் ஆசை வந்தது. சரி என்று சம்மதித்த குரங்கு இக்கரையில் முதலையின் முதுகின்மேல் ஏறிக் குந்திக் கொண்டிருக்க ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை சென்று மரத்தில் ஏறிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றுவிட்டு முதலைக்கு என ஆய்ந்த பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஆற்றைக் கடப்பதற்காக முதலையின் முதுகில் ஏறி அமர்ந்து ஆற்றைக் கடக்கும் நடுவழியில் முதலை குரங்கைக் கேட்டது. “எங்கே எனக்குக் கொணர்ந்த பழங்கள்?” குரங்கு ஆற்றின் குறுக்கே நீந்திக் கொண்டிருந்த முதலையிடம் “நண்பா! எனது சுபாவம் உனக்குத் தெரியும்தானே. எனது கையும் வாயும் சம்மா இராது. எதையாவது தின்று கொண்டேயிருக்க வேண்டும். உனக்கென ஆய்ந்து கொணர்ந்த பழங்களையெல்லாம் தின்று தீர்த்து விட்டேன்” என்றது.

குரங்கு தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்ட முதலை குரங்கிடம் “நண்பனே! எனது சுபாவமும் உனக்குத் தெரியும்தானே!” என்று கூறிய மறுமணம் தன் வாலை உயர்த்தி குரங்கிற்குப் பலமான அடியொன்றைப் போட்டது. முதலையின் எதிர்பாராத தாக்குதலால் நீரில் கவிழ்ந்த குரங்கை வாயில் கவ்விக் கொண்டு நீருக்குள் அமிழ்ந்து சென்றது முதலை. ■

செங்கதிரோன் த. கோபாலகிருஷ்ணன் (நூலாசிரியர்)

இயற்கை நிகழ்வுகளையும் வாழ்க்கையின் இயல்பான சம்பவங்களையும் வைத்து அவற்றினூடாக அத்தீத கற்பனைகள் இல்லாமல் ஆரோக்கியமான அறிவார்ந்த செய்திகளை மக்களுக்குக் குறியீட்டுப் பாணியில் பொருத்தமான புனைவு வடிவத்தில் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எனது உந்துதலே இந்நூலின் உள்ளடக்கமாக உள்ள உருவகக்கதைகள் ஆகும்.

1970களில் நான் இலங்கை நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தின் கல்முனை உப பிரிவு, அக்கரைப்பற்று சாகாமம் பிரதேசத்தில் உதவிப் பொறியியலாளராகத் தொழில் புரிந்த காலத்தில், மட்/வந்தாறுமுலை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் எனது வகுப்பறை நண்பனான அக்கரைப்பற்றைச் சேர்ந்த அமரர் பொறியியலாளர் வே சண்முகநாதனும் அவரது சகாக்களும் ஆர்வமிகுதியால் வெளியிட்ட கையெழுத்துச் சஞ்சிகையொன்றிற்கு அப்போது 'இரண்டு நாண்டயங்கள்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய உருவகக் கதையை, அக் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையோ அல்லது கதைப் பிரதியோ என் கைவசமில்லையெனினும் கதையின் கருவை நினைவில் நிறுத்தி அதனை மீண்டும் வடிவமைத்ததே இந்நூலின் முதலாவது கதையாகவும் நூலின் பெயராகவும் உள்ள 'சமம்'. இக் கதைக்கு இப்போது அகவை அரை நூற்றாண்டாகிறது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெளியீடான மாதாந்த மாசிகை 'ஓலை'யின் ஸ்தாபக ஆசிரியராக நான் விளங்கியபோது அதன் 2002, செப்டம்பர் மாத இதழில் ('ஓலை' - 08) இட்டு நிரப்பியதே 'சமம்' உருவகக் கதை.

இக்கதையைப் படித்த எனது கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க நண்பர் சட்டத்தரணி சோ. தேவராசா அவர்கள் இக்கதையைச் சிறப்பெனச் சிலாகித்து இதுபோன்ற கதைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிடும்படி வேண்டினார். அதற்கேற்ப நான் பெற்றெடுத்தவையே அடுத்துவரும்

'கவனம்', 'அவசரம்', 'தியாகம்', 'வீம்பு' ஆகிய கதைகள்.

இக்கதைகளை 'ஓலை'யில் ஒழுங்காகப் படித்த அன்புகெழுமிய எனது இலக்கிய நண்பரும் இலங்கையின் பிரபல நாவலாசிரியருமான எழுத்தாளர் நீ.பி. அருளாணந்தம் அவர்கள், இறுக்கமான ஆனால் எளிய மொழிநடையிலான இக்கதைகளின் ஓட்டம் கவிதைகள் போல் இருக்கிறது எனச் சிலாகித்துத் தொடர்ந்து எழுதும்படி தூண்டினார்.

சென்னையில் வதியும் உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசிஆனந்தன் (எனது மனைவியின் தமக்கையாரின் கணவர்) சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த இக்கதைகளில் சிலவற்றை வாசித்துவிட்டு அவரும் அவற்றைச் சிலாகித்துக்கூறி இதுபோன்ற கதைகளை இன்னும் எழுதி நூலாக வெளியிடும்படி அடிக்கடி என்னை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவே இந்நூலின் வரவு.

இந்நூலின் வரவுக்காக என்னைத் தூண்டிய இன்னொருவரான எனது கல்லூரி நண்பரும் கவிஞரும் எழுத்தாளருமான சாய்ந்தமருது ஊரைச் சேர்ந்த ஏ.பீர்முகம்மது அவர்களையும் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்கின்றேன்.

மேலும், இந்நூலின் உள்ளடக்கத்தில் உள்ள கதைகள் குறித்தும் சில குறிப்புகளைத் தர வேண்டியுள்ளது. இந்நூலின் இறுதிக் கதைகளான 'அறியாமை' மற்றும் 'சுபாவம்' ஆகிய கதைகளைப் பொறுத்தவரை ஏற்கெனவே வாய்மொழி வழக்கிலிருந்த கதைகளில் சில மாற்றங்களைச் செய்துள்ளேன். இவற்றைத் தழுவலாக வாசகர்கள் கருதுவார்களாயின் அதில் தவறேதும் இல்லை.

'தம்பட்டம்', 'நட்பு', 'வலி', 'இனம்', 'கைம்மாறு', 'உழைப்பு' ஆகிய கதைகளுக்கான கருக்கள் பத்திரிகைகள் / சஞ்சிகைகளில் அவ்வப்போது நான் வாசித்த துணுக்குகளின் நினைவில் இருந்து உருவானவை.

இவை தவிர ஏனைய கதைகள் யாவும் என் சொந்தச் சிந்தனைக் கருப்பையில் கருவாகி உருவாகி நோக்காடுற்று நான் பிரசவித்தவை.

கதைகளை எழுதிய பின்னர்தான் அவற்றிற்குரிய தலைப்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். கதைகளை எழுதியதைவிட அக்கதைகளுக்கான தலைப்புகளைத் தெரிவு செய்வதில்தான் அதிக சிரத்தையும் சிரமமும்

எடுத்துக்கொண்டேன். கதைத் தலைப்புகள் குறியீட்டுப் பாணியில் அமையவேண்டும் என்பது எனது கவனக்குவிப்பாக இருந்தது.

இந்நூலுக்கு முடிசூட்டியதுபோல முன்னீடொன்றை அளித்த, எப்போதுமே எனது மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்குமுரிய அன்பும் அறிவும் ஒன்றிணைந்த பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்களுக்கும் இவர சூட்டிய முடியில் முத்துக்களைப் பதித்தது போன்று அடுத்த முன்னீட்டை அளித்த உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களுக்கும் என் வாழ்நாள் நன்றிகள்.

இந்நூலின் கதைகளுக்கு மேலும் பெறுமதி சேர்க்கும் வகையில் ஓவியங்களை வரைந்து உதவிய ஓவியர் க.ஆதித்தன் மற்றும் அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்த கலாநிதி சி. சிவரெத்தினம், தலைவர், கட்புல தொழில்நுட்பக் கலைத்துறை, சுவாமி விபுலானந்த அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகம், மட்டக்களப்பு, இந்நூலின் முன்அட்டையை வடிவமைத்து உதவிய மு.சசிசுமார், விரிவுரையாளர், கட்புல தொழில் நுட்பக் கலைத்துறை, சுவாமி விபுலானந்த அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகம், மட்டக்களப்பு ஆகியோரையும் என்னை இக்கதைகளை எழுதத் தூண்டிய இலக்கிய நண்பர்கள் சட்டத்தரணி சோ. தேவராசா, எழுத்தாளர் நீ.பி. அருளானந்தம், ஏ. பீர்முகம்மது மற்றும் கவிஞர் காசிஆனந்தன் மற்றும் இந்நூலினை அழகாக அச்சடித்து வழங்கிய மட்டக்களப்பு வணிக அச்சகத்தினர் ஆகியோரையும் உள்ளடக்கி அவர்களுக்கும் எனது இதய பூர்வமான நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

நிறைவாக இந்நூலின் முதல் ஐந்து கதைகளுக்கும் அச்சில் பிரசுரகளம் அளித்து எனது முயற்சியைத் தொடக்கிவைத்த கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும் தொடர்ந்து களம் தந்த 'ஞானம்' ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் (கொழும்பு) - 'கலைமுகம்' பொறுப்பாசிரியர் கி. செல்வர்எமில் (யாழ்ப்பாணம்) - 'மல்லிகை' ஆசிரியர் அமரர். டொமினிக் ஜீவா - 'ஜீவந்தி' ஆசிரியர் க. பரணீதரன் (யாழ்ப்பாணம்) - 'அலைஓசை' ஆசிரியர் அமரர் கிறிஸ்டின் முருகுப்பிள்ளை (திருகோணமலை) - 'தாயகஓலி' ஆசிரியர் த. சிவசுப்பிரமணியம் (தம்புசிவா, கொழும்பு) - 'அரங்கம்' ஆசிரியர் பூபாலரெட்டினம் சீவகன் (மட்டக்களப்பு / லண்டன்) - 'விருந்து' ஆசிரியர் அகரம் துஜியந்தன் (கல்முனை) - 'செங்கதிர்'

இணையாசிரியர் அ. அன்பழகன்குருஸ் (மட்டக்களப்பு) - 'அக்கினிக்குஞ்சு'
மின்னிதழ் ஆசிரியர் க. பாஸ்கரன் (யாழ்ப்பாணம் பாஸ்கர், அவுஸ்திரேலியா)
மற்றும் 'தமிழன்' வாரவெளியீடு ஆசிரியர் (கொழும்பு) ஆகியோருக்கும்
எனது நன்றிகள் நீளட்டும். ■

மட்டக்களப்பில் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் முனைப்புடன் செயற்படுபவர்களில் செங்கதிரோன் கோபாலகிருஷ்ணன் முதன்மையானவர். அம்பாறை மாவட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டாலும், மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்து கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் அப்பால் தேசிய ரீதியாகவும், சர்வதேச ரீதியாகவும் தனது தமிழ் ஆக்க இலக்கியப் பணிகளை வியாபித்து வருபவராவார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் “ஓலை” பருவ இதழ், 61 இதழ்களைக் கண்ட “செங்கதிர்” சஞ்சிகை, கவிஞர் நீலாவணனின் “வேளாண்மை”யின் தொடர்ச்சியான “விளைச்சல்” குறுங்காவியம் ஆகியன இவரது அழிக்க முடியாத ஆக்கங்கள் ஆவதோடு, “கண்ணகி கலை இலக்கியக் கூடல்” எனும் அமைப்பின் மூலம் 2011ம் ஆண்டுதொடக்கம் அதன் தலைவராகச் செயற்பட்டு இன்றுவரை ஒன்பது விழாக்களை ஏற்பாடு செய்ததுடன், “கூடல்” எனும் எட்டு விழா மலர்கள் வெளிவர முன்னின்று உழைத்தவர்.

பல்தரப்பட்ட கலை இலக்கிய அமைப்புக்களில் இவர் இணைந்து செயற்பட்டாலும் தனது செங்கதிரும், கண்ணகி கலை இலக்கியக் கூடலும் இவருக்கு இரண்டு உயிர் மூச்சுக்கள். இவற்றோடு செங்கதிர் இலக்கிய வட்டத்தின் மூலம் தனது இலக்கியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கும் நிதானப் பயணத்தில் தனது அடுத்த ஆக்கமான “சமம்” எனும் உருவகக் கதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதன் மூலம் தனது தனித்துவமான ஆக்க இலக்கியம் ஒன்றைத் தருகின்றார்.

இந்நூல் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் ஒரு பேசுபொருளாக அமையும் என நான் நம்புகின்றேன். தனது சிந்தனையை மெல்லப் புரிய வைக்கவும், வாசகர்கள் மனதில் ஆழமாகப் பதியவைக்கவும் சற்று வித்தியாசமான பாணியில் இந்த உருவகக் கதைகளைத் தருகிறார்.

தனது கலை இலக்கிய ஆற்றலை என்றும் கைப்பற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்து பயணிக்கும் கவிஞரும் எழுத்தாளரும், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளருமான செங்கதிரோன் கோபாலகிருஷ்ணன் இன்னும் பல இலக்கியங்களைத் தந்து தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பார் எனும் நம்பிக்கையில் இந் நூலைப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

கவிஞர். அன்பழகன் குருஸ்.

M.A., PGD.in.Ed., Dip.in.LG., Dip.in.RM., LLB*

தலைவர். “செங்கதிர்” இலக்கிய வட்டம். மட்டக்களப்பு.

சனசமூக அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர்/பயிற்சி வளவாளர், சமாதான நீதவான்.

‘செங்கதிர்’
இலக்கிய வட்டம்,
மட்டக்களப்பு.

ISBN: 978-624-6177-03-4

9 786246 177034

விவை
450.00